



Jamsai

ทดลองใช้



Jamsai

ทดลองใช้ **เจ้าฟ้าสุปรา**

ชุด ชุดท้ายกีเธอ

อนุหญิงมีปกติ





Jamsai
ทดลองอ่าน

เพราะมีวแต่สำรวจห้องนอนของเขา พรีมเพราะจึงไม่รู้เลยว่าพฤกษ์ถอดเสื้อ
ออกไปตั้งแต่เมื่อไหร่ เห็นอีกที่ท่อนบนของเขาก็เปลือยเปล่า ก่อนที่เธอจะต้องเบิกตากว้าง
เมื่อเขาทำท่าจะถอดกางเกง

นิ้วซึ่งกำลังปลดตะขอกางเกงต้องชะงักเพราะสายตาของพรีมเพราะที่จ้องเขม็ง
มาที่กลางลำตัวของเขา

"เธอนี่มันโรคจิตจริงๆ เลย ไม่คิดจะอายหน่อยหรือไง ผู้ชายกำลังจะแก้ผ้านะ"

พรีมเพราะรู้สึกตัวตอन्नั่นเอง เธอเลื่อนสายตาออกจากร่างกายกำยำของเขาแล้ว
เสมองพื้นแทน แต่มาคิดอายตอन्नี้ก็หายไปแล้ว เธอจึงพูซ้ตอบไป

"พี่หนึ่งเป็นสามี ยังไงพรีมก็ต้องเห็นอยู่แล้วนี่คะ"

"อ้อ! งั้นเธอ แสดงว่า..." ชายหนุ่มขยับเข้ามาใกล้ร่างบางจนมากพอให้รับรู้ถึง
ไอร้อนจากกายของกันและกัน "...ฉันก็เห็นของเธอได้หมดทุกอย่างเหมือนกันใช่ไหม"

เล่าห์สมรส ชุด สุดท้ายก็เธอ

อุณหภูมิปกติ เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2674-8

ภาพประกอบ Nataly Studio / Shutterstock.com

Art_girl / Shutterstock.com

ayzek / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 309 บาท

พิมพ์ที่

กระดาษกอนอมสายตา



หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

หลังเปิดตัวท่านรองฯ พิษณุ หนุ่มนักธุรกิจสุดหล่อ ท่านรองประธานแห่ง มาริรินทร์ก็เข้าไปในเรื่อง 'เสน่ห์ร้าย' ทำให้หนุ่มๆ จากตระกูลบริพัตรเมธานนท์ ได้รับความรักจากนักอ่านอย่างล้นหลาม แถมยังทิ้งท้ายเล่มแรกของชุดไว้ด้วย ปมเรื่องราวของพี่ชายคนโตแห่งบ้านบริพัตรเมธานนท์เอาไว้ให้นักอ่านค้าง! ในที่สุด 'อุณภูมิปกติ' ก็กลับมาอีกครั้งพร้อมกับ 'เล่ห์สมรส' เรื่องที่สองในชุด 'สุดท้ายก็เธอ' อันประกอบไปด้วย

- เสน่ห์ร้าย
- เล่ห์สมรส
- ไกลเกินรัก

และแม้จะเป็นหนังสือชุด แต่นักอ่านก็สามารถอ่านแยกเล่มได้ค่ะ สำหรับ เรื่องเล่ห์สมรสที่อยู่ในมือของนักอ่านทุกท่านนี้เป็นเรื่องราวของ 'พฤกษ์ บริพัตรเมธานนท์' ศัลยแพทย์หนุ่มสุดกวน ผู้ที่ร้ายกาจทั้งวาจาและนิสัย คุณหมอหนุ่มต้องเผชิญหน้ากับการคลุมถุงชน เมื่อคำสัญญาของผู้เป็นพ่อกับ คุณหญิงสมปรรณาทที่ตกลงกันไว้กลายมาเป็นข้อผูกมัดให้เขาต้องแต่งงานกับ 'พริ้มเพรา บัณฑิตา' นักธุรกิจสาวแสนเย็นชา อดีตคู่หมั้นของพิษณุ น้องชาย คนรองของเขา การแต่งงานครั้งนี้จึงไม่มีความรักเป็นส่วนประกอบ ระหว่าง ทั้งคู่มีเพียงข้อตกลงทางธุรกิจเท่านั้นที่ผูกมัดกันเอาไว้ แล้วชีวิตหลังการสมรส ครั้งนี้จะเป็นอย่างไร ในความสัมพันธ์ครั้งนี้จะมีใครที่ต้องเจ็บทั้งตัวและหัวใจ ก่อนจะรู้ใจตัวเองหรือไม่ พลิกหน้าถัดไปเพื่อลุ้นไปพร้อมๆ กันได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

สวัสดิ์นักอ่านทุกท่านนะคะ ชื่อเบนซ์ค่ะ บ้านเกิดอยู่จังหวัดอุดรดิถี สำเร็จการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นจากโรงเรียนอุดรดิถีดิถีดิถีดิถี ระดับมัธยมปลายจากโรงเรียนอุดรดิถีดิถี และระดับปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยบูรพา คณะศึกษาศาสตร์ สาขาการสอนวิชาภาษาไทย อาชีพหลักเป็นข้าราชการครูสอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนแห่งหนึ่งสังกัด สพม. แต่รักในงานเขียนมาก เริ่มเขียนนิยายเล่นๆ มาหลายปี (มากกว่าสิบปี) แต่เขียนจริงจังและได้ตีพิมพ์ครั้งแรกเมื่อปี 2559 เป็นครั้งแรกที่ไม่มีวันล้มเลยคะ

เช่นเดิมคะที่ต้องพูดประโยคนี้ หากท่านที่ถือหนังสืออยู่ในมือขณะนี้ เคยอ่านผลงานของอุณหภูมิกติมาบ้างแล้วก็คงจะทราบว่ที่มาของนามปากกา นี้คืออะไร แต่หากท่านไม่ทราบก็ไม่ว่าไรคะ มันไม่สำคัญเท่ากับว่คำคำนี้มันดีต่อใจแค่ไหน เพราะอุณหภูมิกติมาคือความไม่รู้ร้อนไม่หนาว อากาศกำลังดี ขอให้ทุกท่านนึกถึงทุ่งหญ้าเขียวขจีและลมรำเพยพัดพลิ้วนะคะ

อุณหภูมิกติมา

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย LOVE ได้ที่

www.facebook.com/lovebyjamsai

บทนำ

ในตระกูลผู้มั่งคั่งจะกินมักมีบางเรื่องที่คนทั่วไปไม่สามารถทำความเข้าใจได้ บางครั้งแม้แต่คนในตระกูลเองก็ยังไม่เข้าใจเลยด้วยซ้ำ

เรื่องน้ำเน่าเช่นการเซ่นฆ่าพี่น้องเพื่อแย่งชิงสมบัติมหาศาล หรือเรื่องของเด็กที่เกิดในตระกูลร่ำรวยถูกบังคับให้เดินในเส้นทางที่ตัวเองไม่ได้เลือก เพื่อพ่อแม่จะได้รอดกับสังคมได้ว่าลูกตัวเองดีกว่าใครนั้นก็ด้วย แต่ในกรณีของบ้านสามพี่น้องตระกูลบริพัตรเมธานนท์นั้น...ไม่ใช่ทั้งสองอย่าง

บิดามารดาของสามพี่น้องต่างให้ความสำคัญเรื่องสายสัมพันธ์ในครอบครัวเป็นอันดับหนึ่ง พี่น้องรักใคร่กลมเกลียวกันดี แม้ว่าภายนอกพวกเขาจะดูเหมือนไม่รักกันเลยก็ตาม สมบัติมหาศาลก็ไม่อาจสร้างความริ้วฉานได้ ถ้าจะสร้างปัญหาให้...ก็คงจะเป็นการเกี่ยงกันรับสมบัตินั้นมากกว่า ส่วนการเลือกทางเดินในชีวิตนั้นแม้จะมีการบังคับกะเกณฑ์บ้างเป็นธรรมดาของพ่อแม่ที่รักลูก แต่ไม่ถึงกับหักหาญน้ำใจ ดูเหมือนว่าครอบครัวมหาเศรษฐีครอบครัวนี้จะเป็นครอบครัวที่มีความสุขดีเลยทีเดียว ทว่าก็ยังมิวายมีเรื่องน้ำเน่าจนได้...

พฤกษ์เป็นศิษย์แพทย์ฝีมือดี เขามีชีวิตเป็นเหมือนความฝันของ

คนก่อนประเทศ เกิดในตระกูลร่ำรวย หน้าตาหล่อเหลา ไอคิวสูงปรี๊ดจนสามารถสอบติดคณะแพทยฯ มหาวิทยาลัยชื่อดังได้ง่ายดาย

'สอบแพทย์นะเธอ แกะถุงแกงร้านหน้าปากซอยยังยากกว่า'

เขาเกิดมาเพื่อเสวยสุขบนโลกใบนี้โดยแท้ กระทั่งเมื่อได้รับรู้เรื่องสัญญาที่บิดากับคุณหญิงสมปรารถนามีต่อกัน ความสุขของเขาก็มีอันต้องหมดสิ้นไป

สัญญาที่ว่านั่นคือการต้องแต่งงานกับผู้หญิงซึ่งเขามองเธอเป็นน้องสาวมาตลอดอย่างพริ้มเพรา

แน่นอนว่าทุกซ์ปฏิบัติเสมือนที่อย่างไม่คิดถึงหน้าของอีกฝ่าย ปัญหามากมายตามมาก่อนจบลงด้วยการที่พิชญ์ น้องชายคนรองผู้สุขุมลุ่มลึกและมีอุปนิสัยโอนอ่อนผ่อนตามยอมเป็นที่เจ้าบ่าวแทนเขา อะไรๆ เหมือนจะลงตัว ทว่าพิชญ์กลับไปมีความรักกับผู้หญิงอีกคน และเป็นความรักที่ทำให้ชายหนุ่มผู้ไม่เคยมีปัญหากับความต้องการของบิดาเกิดคือด้านขึ้นมา

อย่างที่เคยได้ยินว่า...อานุภาพของความรักทำลายล้างทุกอย่าง

พิชญ์ยกเลิกการหมั้นพร้อมเปิดตัวพัฒนาหรืออย่างเอิกเกริก แน่นอนว่าเหตุการณ์นี้สร้างความขุ่นเคืองให้คุณหญิงสมปรารถนาอย่างมาก ทั้งยังส่งผลกระทบต่อห้างอินฟินิตี้วันจนแทบต้องปิดกิจการกันไปเลย

ถ้าจะให้เล่าตั้งแต่เริ่มก็คงต้องใช้เวลาสามวันสามคืน สรุปก็คือคนที่เคยปฏิบัติหน้าที่ผู้สูงส่งต้องกลับคำ ยอมรับการถูกคลุมถุงชนเสียเอง เพื่อให้น้องชายได้รักกับผู้หญิงที่ตัวเองเลือก

คิดดูแล้วกันว่าเขารักน้องชายมากเพียงใด เขาเสียสละให้ได้...แม้ว่ามันจะไม่เคยซาบซึ้งเลยก็ตาม

'นายไม่ต้องทำขนาดนั้นก็ได้อีกหนึ่ง ฉันกำลังติดต่อนายหน้าหาทำเลใหม่ให้' พิชญ์ยืนยันหัวชนฝา เขาจะไม่ยอมให้ใครต้องมารับผิดชอบสัญญาอะไรนี้อีกแล้ว

'แกคิดว่าแกฉลาดอยู่คนเดียวหรือไงสอง ฉันแต่งงานกับพริ้ม ง่ายที่สุดแล้ว'

'หนึ่ง อย่าเลย'

'ฉันมีวิธีของฉัน รับรองว่ายายพริ้มทำอะไรฉันไม่ได้'

'นั่นแหละที่ฉันกลัว ที่ฉันห้ามก็เพราะว่าเป็นห่วงพริมนั่นแหละ'

พฤษหวัหเสียกับคำพูดจริงจิงนั้นแทบบ้า

'ไอ้น้องบ้าเอ๊ย! มีหัวใจบ้างมั๊วะ นี่พี่นะไวย!'

ความคิดของศัลยแพทย์หนุ่มหยุดลงเมื่อร่างระหังในชุดเดรสสีชมพูอ่อนพอดีตัวนั่งลงตรงหน้า เธอถอดแว่นตาสีขาออกเผยให้เห็นดวงตากกลมโตและขนตาหนาเป็นแพที่ถูกบัดใ้เหงอนขึ้นด้วยมาสคาร่า เธอสวยหากว่ามองแวบแรก แต่เมื่อพินิจดูแล้วชายหนุ่มก็คิดในใจคนเดียวเงิบๆ ว่า

ไม่ชอบ

"สวัสดีค่ะ" พริ้มเพร่ายกมือไหว้อีกฝ่ายด้วยท่าทางที่ประดิษฐ์มาแล้ว แต่พฤษหวัหรับไหว้ด้วยท่าที่อิหลักอิเหลือ่ เขากับพริ้มเพร่าห่างเหินกันมานานมาก ปีๆ หนึ่งคุยกันแทบนับคำได้ แต่ตอนนี้ดันต้องมาแต่งงานกัน

เหอะ! คงจะบันเทิงตายล่ะ

"จริงๆ ไม่ต้องเป็นทางการขนาดนี้ก็ได้นะ"

พริ้มเพร่าไม่อินซังชอบกับท่าที่เป็นปรบั๊กซ์ของเขา ไม่ว่าจะไหว้หรือไม่ไหว้ พฤษหวัหก็หาเรื่องไม่พอใจได้ตลอดนั่นแหละ หญิงสาววางสีหน้านิ่งเฉยเพราะนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่พฤษหวัหแสดงออกเช่นนี้กับเธอ อันที่จริงเธอรู้จักเขามานานมากพอที่จะรู้ว่าเขาเป็นคน 'พูดดีๆ' ไม่เป็น

"พี่หนึ่งนัดพริ้มมามีเรื่องอะไรคะ"

พฤษหวัหเลื้อยตามองคนตรงหน้าทั้งที่ไม่อยากมอง พริ้มเพร่ากับเขาเคยสนิทสนมกันเหมือนพี่น้อง เพราะครอบครัวรู้จักกันดี ไปมาหาสู่กันเป็นประจำ คุณหญิงสมปรารถนาและพ่อของเขาเพียงพยายามให้เข้ากับ

พริ้มเพราะได้ใกล้ชิดกัน ซึ่งเขาไม่เคยอะใจเลยว่ำนั่นเพราะผู้ใหญต้องการจับเขากับพริ้มเพราะคลุมถุงชน

ก่อนหน้าที่ความสัมพันธ์อันแน่นแฟ้นของพฤษกับพริ้มเพราะจะพังลง เขารักและเอ็นดูเธอมาก เธอน่ารัก ผมหยิกเป็นลอน ผิวขาวจัด และดวงตากลมใสเหมือนตุ๊กตา

ทว่าเมื่อเวลาผ่านไปเธอก็ทำให้เขาได้เข้าใจคำว่า 'ไม่น่าโตขึ้นมาเลย'

เด็กหญิงที่เคยร่าเริงคนเก่ากลับโตขึ้นเป็นหญิงสาวสวยสง่า ตุ๊กตาน่าพิศก็แปรเปลี่ยนเป็นตุ๊กตาระเบียงเคลือบที่ไม่ควรมีมือไปจับต้อง อาจเป็นเพราะการอบรมมารยาทอย่างเคร่งครัดราวกับตั้งโปรแกรมหุ่นยนต์โดยยายของเธอ

"ลองเดาดูสิ"

"เรื่องของพี่สองกับคุณแก้ว"

"ถูกแค่ส่วนหนึ่ง" เขาบอกเสียงเรียบ แต่ในใจตั้งคำถามมากมาย พริ้มเพราะไม่รู้สักอะไรบ้างหรือกับการที่คู่หมั้นของตัวเองกำลังจะแต่งงานกับผู้หญิงคนอื่น

เขาคิดว่าการพบกันครั้งนี้จะต้องเห็นพริ้มเพราะที่ดูเป็นทุกข์มากๆ แต่เน...เธอลับนึ่งเฉย

"แล้วที่ถูกทั้งหมดมันคืออะไรละคะ"

พริ้มเพราะไม่อยากเดาต่อ แต่ถ้าให้เดาจริงๆ เธอก็คิดว่าพฤษคงต้องการให้เธอยกเลิกงานแต่งงานระหว่างเธอกับพฤษเพื่อหลีกเลี่ยงให้ชายหนุ่มได้รักกับพัฒน์นรีโดยสะดวก เขาคงไม่รู้ว่่าไม่จำเป็นที่เขาจะต้องมาพูดซ้ำ เพราะเธอตกลงยินยอมไปตั้งแต่ที่พฤษพาพัฒน์นรีมาหาถึงภูเก็แล้ว

"น่าแปลกนะ ทำไมเธอถึงดูไม่เสียใจเลยกับเรื่องที่ว่าสองกำลังจะแต่งงานกับผู้หญิงคนอื่น หรือว่าที่ทำอยู่ก็แค่...หน้าขึ้นอกตรม น้ำตาคง

ตกในสินะ"

"พีหนึ่งอ่านนิยายรักประโลมโลกมากเกินไปหรือเปล่าคะ" สำนวนถึงได้นำเนาขนาดนี้

พฤษ์หน้าตึงขึ้นเมื่อถูกยกย่อน เป็นน้องเป็นน้อง เห็นเขาไม่ยุ่งหน่อย ซักเหิมเกริม

"ถ้าอย่างนั้นเธอก็ไม่ได้รักไอ้สอง แล้วยอมแต่งงานกับมันตั้งแต่แรกทำไม"

"เป็นคำสั่งของคุณชาย"

"ถ้ายายเธอสั่งให้ไปตาย เธอจะไปใช่ไหม"

"ใช่ค่ะ"

"พริ้มเพรา!" พฤษ์กตเสีงต่ำลงอย่างคนที่เริ่มระงับอารมณ์ไม่อยู่ ขณะภายในใจเขากำลังปะทุด้วยแรงโกรธ ส่วนคนต้นเหตุขึงวางเฉยได้อย่างน่าชื่นชม "ช่างเถอะ เธอมันคนไม่มีหัวใจอยู่แล้ว"

วูบหนึ่งดวงตาหวานวาววับอย่างขุ่นเคือง แต่พฤษ์ไม่ทันได้เห็นเสียด้วยซ้ำเพราะเขาเองก็แทบไม่ยอมมองหน้าเธอ

"เธอก็รู้ใช่ไหมว่าสถานการณ์ตอนนี้เป็นอย่างไง ลำพังเรื่องเงินฉันคิดว่าไอ้สองมันไม่ได้เสียตายนสักเท่าไร คนที่จะต้องเดือดร้อนไปกับมันต่างหากที่น่าเป็นห่วง อินพินิตัวนี้เป็นแหล่งรายได้ของคนนับพัน ถ้าต้องปิดตัวไปเธอก็น่าจะรู้ว่าอีกหลายชีวิตต้องเดือดร้อน ไม่ใช่แค่ผู้ประกอบการรายย่อย แต่พวกพนักงานตัวเล็กๆ ก็พลอยฟ้าพลอยฝนไปด้วย"

"..."

"ยายของเธอเองก็คงจะโกรธแค้นพ่อฉันมาก ฉันก็พอเข้าใจความรู้สึกของท่านอยู่บ้าง ถึงแม้จะไม่เข้าใจเลยว่าการยึดเยียดหลานสาวให้แต่งงานกับฉันหรือกับไอ้พฤษ์มันเป็นการแก้แค้นตรงไหน" อันที่จริงเขารู้เพราะเดาไม่ยาก คุณหญิงสมปรารถนาแค่เพียงอยากมีส่วนร่วมได้ส่วนเสียกับธุรกิจ

หมื่นล้านของตระกูลของเขาที่นางมีส่วนช่วยผลักดันในอดีตนั่นเอง

หน้าเลือด! คนแบบนั้นแม้ว่าจะใกล้ตายเต็มทนก็ยังมิวายคิดเรื่องผลประโยชน์ ส่วนได้ส่วนเสีย ยอมแลกทุกอย่างแม้ต้องเบียดเบียนความสุขของทุกคนเพื่อให้ได้ในสิ่งที่ต้องการ

พริ้มเพราไม่แสดงความรู้สึกใดๆ อีกตามเคย เธอไร้หัวใจจริงๆ อย่างที่พฤกษ์ว่า ต่อให้เขาใช้ถ้อยคำรุนแรงกว่านี้เธอก็มั่นใจว่าตัวเองจะไม่รู้สึกอะไรทั้งนั้น

"ฉันยอมตกลงแต่งงานกับเธอ"

คราวนี้พริ้มเพราที่เก็บอารมณ์ความรู้สึกได้ดีมาตลอดต้องเบิกตากว้าง เธอยอมรับว่าตกใจกับสิ่งที่พฤกษ์บอกยิ่งกว่าตอนที่พิชญ์มาขอถอนหมั้นเสียอีก

"หมายความว่าไงคะ"

"เธอน่าจะรู้สึกไม่ใช่นะหรือ" พฤกษ์ไม่ใช่คนดีอะไรนัก แต่เขาก็เลวไม่ถึงขั้นไม่รู้เลยว่าตัวเองกำลังทำในสิ่งที่ช่างเห็นแก่ตัวอย่างน่าละอาย "ฉันรู้ว่ามันอาจจะดูเห็นแก่ตัวไปนิดที่มาพูดเรื่องสำคัญขนาดนี้กับเธอโดยไม่มีพิธีรีตองอะไรเลย เธอกับสองใช้เวลาดูใจกันมาระยะหนึ่งเพื่อใช้ชีวิตคู่ร่วมกันในอนาคต แต่น้องชายฉันมันรักผู้หญิงคนอื่นไปแล้ว ฉันรู้ว่าเธออาจต้องการเวลาเหมือนที่เธอกับไอ้สองเคยมีเวลาศึกษานิสัยใจคอซึ่งกันและกัน แต่ก็เห็นนี้ว่าการจะดูใจกันหรือไม่ ก็ไม่ได้การันตีว่าคนสองคนจะแต่งงานกันได้ ฉะนั้นฉันก็จะขอเธอแต่งงานแบบนี้แหละ ง่ายๆ แบบนี้เลย"

"เพื่ออะไรคะ เพียงแค่ต้องการให้คุณยายชายที่ให้เท่านั้นหรือคะ"

"มันจะต้องมีอะไรมากกว่านั้นอีกล่ะ" ชายหนุ่มตอบแบบไม่ถนอมน้ำใจคนฟัง "ในเมื่อยายของเธออยากให้เธอเป็นสะใภ้ตระกูลบริพัตรมหรานนท์มาก ชนิดที่ว่าหลานสาวจะแต่งงานกับใครก็ได้ ฉันเองก็อยากช่วยธุรกิจของครอบครัวเราสองคนต่างได้ประโยชน์กันทั้งสองฝ่าย"

พฤษัชไม่ใช่คนใจเย็น เขาอยู่ชั่วตัวตรงข้ามกับพิชญ์ แต่วันนี้เขาคงต้องฝีกตัวเองให้ใจเย็นลงมากๆ

ถึงพริ้มเพราะจะแสดงความเฉยชาต่อการถูกคลุมถุงชนอย่างไร แต่ในฐานะที่เธอเป็นผู้หญิง เขาควรให้เกียรติเธอ

"ขอโทษนะถ้าฉันใช้คำพูดไม่ดีเท่าไร แต่ไม่ยอมอ้อมค้อมให้เสียเวลา ถ้าหากว่าเธอยังยินยอมที่จะแต่ง..." พริ้มเพราะนั่งเงิบซ้่าดวงตาดังอ่อนแสงลง หัวใจด้านชาของนายแพทย์หนุ่มกลับอ่อนไหวอย่างที่ไม่ควรจะเป็น "หรือเธอมีคนรักอยู่แล้ว"

"เปล่าหรือคะ ถ้าพี่หนึ่งเห็นว่าสมควร พริ้มก็ไม่ติดขัดอะไร"

แม้ว่าการตอบรับของพริ้มเพราะไม่ได้ทำให้พฤษัชแปลกใจเท่าใดนัก แต่ก็อดสะท้อนใจไม่ได้ การแต่งงานคือเรื่องสำคัญที่สุดในชีวิต แต่พริ้มเพราะทำราวกับว่ามันเป็นแค่เรื่องเล็กน้อย ตอบรับง่ายตายเหมือนสั่งอาหารสักจาน

...ในสมองของเธอคงมีแค่เรื่องผลประโยชน์ เห็นชัดว่าเธอเย็นชากับทุกสิ่ง

...เลือดเย็นเหมือนนายของเธอ นั่นแหละ

"ถ้าอย่างนั้นวันเสาร์นี้ฉันจะพาพ่อไปที่บ้านเธอ เจรจาขู่ว่าจะเป็นเรื่องเป็นราว ครั้งนี้นายของเธอจะต้องชายที่ให้มารีรันทร์กรูปร่างแบบไม่มีชื่อแม่"

การตกลงเรื่องแต่งงานที่เจรจากันแค่เรื่องผลประโยชน์ทำให้พริ้มเพราะต้องเบือนหน้ามองทางอื่น เธอยังมีความรู้สึกดีๆ ให้พฤษัช แม้ว่ามันจะเหลือน้อยมากแล้วก็ตาม

"ได้ค่ะ พริ้มจะเคลียร์ตัวเองให้ว่างวันเสาร์นี้"

"ดี" น้ำเสียงนั้นเจือไปด้วยความขุ่นใจ รู้สึกเหมือนกำลังตีลังกาหรือเจรจาร่วมทุนอะไรสักอย่างก็มีปาน "แต่เราควรตกลงกันให้เรียบร้อยก่อน เพื่อจะได้พูดให้ตรงกัน เช่นว่าทำไมเธอถึงเลือกมาแต่งงานกับฉัน เรา

รักกันมาตลอด หรือว่าฉันเข้ามาดูแลเธอในวันที่เจ็บจากไอ้สอง แบบไหน
ที่ยายของเธอจะเชื่อมากกว่ากัน"

พริ้มเพราะนั่งไปอีกหลายวินาทีอย่างใช้ความคิด ก่อนซ้อนดวงตา
แข็งกร้าวหยิ่งยโสขึ้นมองเขา

"ไม่จำเป็นหรอกค่ะ ขอแค่พริ้มได้แต่งเข้าตระกูลบริพัตรเมธานนท์
คุณยายก็พอใจแล้ว ท่านไม่สนใจรายละเอียดพวกนั้นหรอก"

บทที่ 1

สมรส

"เฮียสองคนแต่งงานกันไปหมดแล้ว เหลือผมเป็นหนุ่มโสดอยู่คนเดียวในบ้าน"

พูดกล่าวขึ้นขณะนอนมองท้องฟ้าอยู่ที่พื้นสนามหญ้าหน้าคฤหาสน์ บริพัตรเมธานนท์ พฤษ์ซึ่งนอนอยู่ข้างกันทำหน้าที่เมีย ขณะที่พิชญ์มีรอยยิ้ม

สามพี่น้องนอนราบกับเสื่ออเนกประสงค์ดวงตามองไปยังท้องฟ้ากว้าง ที่ความจริงไม่ค่อยเห็นดาวสักเท่าไร ต่างคนต่างจมอยู่กับความคิดของตัวเอง

"ตอนฉันสองคนยังไม่แต่งงาน แก่ว่างมาเจอมานักนี้" พฤษ์กล่าวประชด เพราะธรรมดาแล้วสามคนพี่น้องล้วนมีงานยุ่งรัดตัวกันถ้วนหน้า พฤษ์ทำงานประจำเป็นศัลยแพทย์ในโรงพยาบาลรัฐแห่งหนึ่ง ไม่ต้องถามก็รู้ว่าเขาได้เวลาพักผ่อนจะมีเวลาว่างสักแค่ไหน

พิชญ์น้องชายคนรองยิ่งยุ่งหนักมากไปใหญ่ ชายหนุ่มรับผิดชอบกิจการศูนย์การค้าของครอบครัวซึ่งมีสาขากระจายอยู่ทั่วประเทศ ต้องควบคุมคนนับร้อยนับพันชีวิต ภาระหนักอึ้งประหนึ่งแบกโลกไว้บนบ่า การ

ถามหาเวลาว่างจากพิชฎีไม่ต่างจากการถามให้ลูกดำ ยิ่งพักหลังมานี้คนที่ 'ไม่เคยมีปัญหา' กับการ 'มี' หรือ 'ไม่มีเวลา' ชักเริ่มมีปัญหาขึ้นมาแล้ว เลขชาย ส่วนตัวอย่างวิรัชฐ์ยังแอบบ่นให้ได้ยินว่าพิชฎีปฏิบัติเสียดุลูกค้าจนเลขชาย อย่างเขาหน้าแหกแล้วแหกอีก ที่เป็นแบบนี้เพราะรองประธานหนุ่ม หลงภรรยาหนักมาก เลิกงานเป็นต้องกลับบ้านไม่เคยเถลไถลเลยสักวัน

ส่วนพุ่มน้องชายคนเล็กที่ปั่นกระปอดกระแปดเรื่อง 'เหงา' ก็พอกัน ชายหนุ่มไปค้าแข่งที่ประเทศอังกฤษร่วมสิบสองปีแล้ว ต้องฝึกซ้อมอย่าง จริ่งจืดตลอดฤดูกาล จะได้กลับบ้านก็ต่อเมื่อมีโอกาสพิเศษเท่านั้น

เช่นครั้งนี้...วันที่พี่ชายคนโตของตระกูลกำลังจะเข้าพิธีวิวาห์

ส่วนคล้ายแพทยอย่างพฤษฯ อย่างพูดถึง 'เวลา' ให้เสียเวลาเลย แต่จะ กินข้าวสักคำยังต้องรีบ สรุปว่าการรวมตัวกันให้ครบสามคนแบบพร้อมหน้า พร้อมตานี้ยากยิ่ง

"อีกไม่นานก็ว่างแล้วเฮีย ไม่เตะบอลไปตลอดหรอก"

"กลับมาบ้านสิ มีอะไรให้ช่วยทำอีกเยอะ" พิชฎีบอกกับน้องชาย คนเล็ก ก็กิจการพันล้านของครอบครัวที่เขาดูแลอยู่คนเดียวต้องการผู้ช่วย ด่วนมาก เพราะเขาเองก็อยากจะมีเวลาอยู่กับภรรยาให้มากขึ้น

"เรื่องนั้นขอคิดดูก่อนได้มั๊ยเฮียสอง ยังไม่ได้คิดอะไรเลย"

"เออ! อย่าให้นานเกินไปล่ะ"

"ผมสงสารสาวจ๋ ที่โน่น ถ้าย้ายกลับไทยถาวรพวกเธอคงเข้าใจตาย"

"ใช้คำว่า 'พวกเธอ' เลยเหรวะ" พฤษฯที่นอนหนุนแขนตัวเองหันมา มองน้องชายคนเล็ก "ไม่เกินไปหรือเปล่า"

"เฮียจะแต่งงานอยู่วันพรุ่งนี้แล้ว อย่าพูดเรื่องพวกนี้เลย" พุ่มเปลี่ยนเรื่อง ยิ้มๆ แม้จะบอกว่าเหงา แต่เขาค่อนข้างมีความสุขกับความสดใสของตัวเอง

พฤษฯกอดตาเป็นเลขแปด บ่งบอกว่าเขาหมั่นไส้ความหลงตัวเอง ของน้องชายเพียงใด ถึงอย่างไรพฤษฯก็กล้ายืนยันว่าในบรรดาลูกชาย

ตระกูลบริพัตรเมธานนท์ เขาหล่อมากที่สุดใน

"ไม่ต้องพูดเลยทั้งเรื่องซีโม้ของแกแล้วก็เรื่องแต่งงานของฉัน"

"เอาน่า...ยังงี้ก็ยินดีด้วยนะเฮีย" พุฒบอกกับพี่ชายคนโต แม้ว่าเขาจะรู้ว่าว่าการแต่งงานครั้งนี้ไม่เหมือนกับงานแต่งงานทั่วไป

เจ้าบ่าวคงไม่ยินดีแน่นอนอยู่แล้ว

พฤษชัยมียิ้มเยาะให้กับคำยินดีนั้น แต่ไม่พูดอะไร

ถึงอย่างไร...พริ้มเพราก็เป็นเจ้าสาวของเขาตั้งแต่แรก เขาแค่รับผิดชอบในส่วนที่เป็นความรับผิดชอบของตัวเอง

พิชญ์ไม่พูดอะไรแต่ก็รู้ว่าไม่รู้ พฤษชัยเกลียดการถูกบังคับทุกกรณี แม้ว่าเขาจะทำหน้าที่รับมาบอกว่าการแต่งงานกับพริ้มเพราครั้งนี้เป็นความเต็มใจของทั้งสองฝ่าย พิชญ์ก็ไม่เคยคิดเชื่อเลย แต่อย่างน้อยเขาก็หวังว่าผลลัพธ์ของการแต่งงานอย่างไม่เต็มใจนี้จะออกมาในทิศทางที่ดี

พริ้มเพราอาจดูเหมือนเป็นหญิงสาวที่น่าอิจฉา แต่ลึกๆ เธอน่าสงสาร หากจะมีผู้ชายสักคนที่ปกป้องดูแลเธอได้ คนคนนั้นคือพี่ชายของเขา พฤษชัยเท่านั้นที่เหมาะสม

"นอนได้แล้วมั้ง พรุ่งนี้เจ้าบ่าวต้องตื่นแต่เช้า" พิชญ์บอกทั้งพยายามข่มใจไม่พูดเรื่องการอยากกลับบ้านไปนอนกอดเมีย เขารู้ว่าตัวเองค่อนข้างจะหลงเมียนักมากจนเกินลิมิตของคนทั่วไป แต่ช่วยไม่ได้ บางครั้งคนเราก็ต้องมีบางสิ่งที่ไม่สามารถควบคุมได้อยู่บ้าง แม้ว่าคนอย่างเขาจะควบคุมสถานการณ์ไว้ทุกตมมานานับร้อยนับพันเหตุการณ์ได้ด้วยมันสมองของเขาก็ตาม...แต่เรื่องนี้มันเหนือการควบคุมจริงๆ

"รีบนอนทำไมวะ ดาวยังสวยอยู่เลย" พฤษชัยบอกเสียงหนึ่งทำให้น้องชายอีกสองคนต้องเลื่อนสายตากลับไปเพ่งมองท้องฟ้าอีกครั้ง

"ไหนวะ" พิชญ์ขมวดคิ้ว นอนมองหาดาวมาร่วมหัวจม แต่กลับเห็นเพียงแค่ไฟวิบวับของเครื่องบิน ท้องฟ้าในกรุงเทพฯ นั้นสว่างเกินกว่าจะ

เห็นดาว

"คนไร้หัวใจอย่างแกมองไม่เห็นหรอก"

"บ้าเปลว่ะ" ประโยคนี้นิพพานไม่ได้พูดกับ 'คนมีหัวใจ' แต่ข้ามไปถามความเห็นกับน้องชายคนเล็กที่มีสีหน้าไม่ต่างกัน

"คนมีความรักก็งี้แหละเสีย มองอะไรก็สวยงามไปหมด"

สิ้นสุดคำพูดน้ำเน่าชวนอาเจียน ว่าที่เจ้าบ่าวก็ลุกพืบ ก่อนยื่นกายลุกขึ้นยืนแล้วเดินหายเข้าบ้านไปทันทีโดยไม่รอฟังเสียงพูดตามหลังมา

"อ้าว! ไม่ดูแล้วหรือ ดาวนะ"

งานแต่งงานระหว่างทายาทตระกูลพันล้านจัดขึ้นอย่างสมบูรณ์แบบ อันที่จริงเรียกว่าจัดขึ้นอย่างสมกับความหน้าใหญ่โตของคุณหญิงสมปรารถนามากกว่า พิธีกรรมมองหญิงสูงวัยที่แต่งองค์ทรงเครื่องด้วยชุดราตรีสีน้ำเงินยาวกรอมเท้าด้วยความรู้สึกแค้น

อายุปูนี่แล้ว

หญิงชราวัยใกล้เลขเจ็ดดูเหมือนจะไม่ยอมแก่ง่ายๆ ในสังคมที่เรียกตัวเองว่า 'ผู้ดี' มีคนจำพวกนี้อยู่มาก อย่างน้อยก็มารดาของเขาคคนหนึ่งละที่ไม่ยอมให้ริ้วรอยแห่งวัยมากล้ำกราย

เมื่อวานในกรู๊ปไลน์ครอบครัวยังเฝ้าทมอ่ยว่าพักรักษาไปเข้าคอร์สฉีดผิวรอบที่สามในสัปดาห์แล้ว เขาอดคิดไม่ได้ว่าเจ้าสาวของเขาจะเตรียมตัวมากเท่ามารดาของเขาไหม นี่ยังไม่นับรวมเรื่องไปฉีดโบท็อกซ์เมื่อต้นเดือนนั้นด้วย

อย่างไร...อะไรที่ฝืนธรรมชาติเกินไปมันไม่น่าดูเอาเสียเลย

เมื่อเห็นว่าบรรดาคุณหญิงคุณนายทั้งหลายต่างแข่งกันอวดเสื้อผ้าน่าชม กระเป๋า รองเท้า และเครื่องเพชรอย่างเอาเป็นเอาตาย หมอหนุ่มผู้รักความสมถะจึงทำได้แค่เมินสายตาจากภาพนั้นเพื่อไม่ให้สุขภาพจิตเสีย

ไปมากกว่านี้ ภาพในสายตาของชายหนุ่มจึงตัดมาที่คนข้างกาย

เจ้าสาวของเขาสวมชุดราตรีสีขาว ตัดเย็บอย่างประณีต พลุ่กษณ์เห็นว่าที่หน้าอกของเธอปักด้วยคริสตัลเม็ดเล็กๆ เป็นร้อยเป็นพันเม็ด ชายหนุ่มมีนิสัยชอบสังเกตุมาแต่ไหนแต่ไร อาชีพของเขาก็ถูกฝึกฝนให้จดจำทุกรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ แม้กระทั่งจุดสีดำเส้นผ่านศูนย์กลางแค่ศูนย์กลางหนึ่งไมครอนในปอดคนไข้ก็ไม่เคยเล็ดลอดสายตา ดังนั้นเวลาไม่กี่วินาทีเขาจึงจดจำลูกไม้บนแขนเสื้อเจ้าสาวได้ทั้งหมดจนเกิดคำถามขึ้นในใจเงียบๆ ว่า...

จะจำไปทำบ้าอะไรวะ?!

ผิวขาวนวลที่โผล่พ้นออกมาจากลวดลายของผ้าลูกไม้ตั้งแต่ข้อมือเรื่อยมายังหัวไหล่ นั้นหยุดสายตาของเขาได้อยู่หมัด พริ้มเพราะสวยมากเมื่ออยู่ในชุดเจ้าสาว อันที่จริงไม่ได้เป็นเพราะชุด...แต่เพราะเธอเป็นคนสวยอยู่แล้ว ผิวของหญิงสาวขาวละเอียดจนขนาดมองใกล้ๆ ยังไม่เห็นรูขุมขน การที่เขาได้แต่งงานกับผู้หญิงที่เพียบพร้อมอย่างพริ้มเพรา นับเป็นอะไรที่ผู้ชายหลายคนต้องอิจฉา

ถ้าไม่ใช่เพราะว่า...เขาไม่มีวันรักเธอลง

สามปีก่อน...

เหมือนทุกปีที่ครอบครัวบริพัตรเมธานนท์ต้องเดินสายมอบของขวัญปีใหม่ให้ผู้ใหญ่ที่เคารพนับถือ บ้านบัตถมาตาก็เป็นครอบครัวหนึ่งที่ละเลยไม่ได้เด็ดขาด คุณหญิงสมปรารถนาผู้เป็นประมุขของบ้านคือผู้มีพระคุณนพอนันท์สอนลูกๆ มาเสมอว่าการที่ทุกคนใช้ชีวิตสบายอยู่บนกองเงินกองทองได้ก็เพราะความเมตตาจากคุณหญิงท่าน

พลุ่กษณ์พอจะเข้าใจถึงเรื่องธรรมเนียมประเพณีและค่านิยมพื้นฐานที่มนุษย์ทุกคนควรมีนั่นคือความกตัญญู แม้จะเบื่อกๆ อยู่บ้างแต่เขาก็ไม่เคยพลาดการมาไหว้คุณหญิงสมปรารถนาสักปี

'ปีนี่ตาหนึ่งอายุเท่าไหนแล้วละ'

'สามสิบปีแล้วครับคุณหญิง' นพอนันท์ตอบด้วยใบหน้าสุขุม รวากับ
ว่าคำถามของหญิงสูงวัยมีสิ่งใดซ่อนอยู่

'เร็วมากๆ เหมือนเพิ่งผ่านมาเมื่อวาน'

ยิ่งพูดก็ยิ่งทำให้บนโต๊ะน้ำชาตอนบ่ายของวันก่อนคืนสิ้นปีเงียบกริบ
ทุกคนต่างเงยหน้าจากอะไรก็ตามที่สนใจในตอนแรกมามองผู้พูดอย่างสนใจ

'เมื่อวาน' ของคุณหญิงสมปรารถนานั้นเป็นอย่างไรเราเองก็นึกสงสัย

'พริ้มเพราะจะเรียนจบมหาวิทยาลัยปีหน้าแล้วนะคุณนพ น่าจะถึงเวลา
ที่ต้องคุยเรื่องที่ตกลงกันได้' คุณหญิงพูดด้วยน้ำเสียงเนิบๆ

พักรู้ชามองหน้าพฤกษ์ราวกับล่องรู้สิ่งที่คุณหญิงสูงวัยจะบอก

'ผมยังไม่ได้เกริ่นเรื่องนี้กับลูกครับ'

'งั้นก็บอกเสียตอนนี้เลย อยู่กันครบแล้วนี่ ขาดก็แต่เจ้าสาม แต่คง
ไม่สำคัญอะไร เพราะไม่ได้เกี่ยวกับเขาอยู่แล้ว'

ราวครึ่งนาทีที่ทุกอย่างตกอยู่ในความเงียบ พฤกษ์ชักสังหรณ์ใจว่า
เรื่องนี่คงเกี่ยวข้องกับเขา เพราะทุกคนต่างมองมาทางเขา ยกเว้นก็แต่พิชญ์
ที่ดูเหมือนไม่รู้อะไรเลยเหมือนกัน

'มีเรื่องอะไรกันหรือครับ' ศัลยแพทย์หนุ่มถามขึ้นอย่างอดรันทนไม่ไหว
นพอนันท์มีสีหน้าลำบากใจแต่ก็เป็นคนพูดเองในที่สุด

'พอให้ความเคารพคุณหญิงสมปรารถนาเหมือนญาติผู้ใหญ่ สำนึกบุญคุณ
เสมอว่าท่านได้มอบโอกาสให้พ่อ ไม่เช่นนั้นคงไม่มีมารีรินทร์ที่ยิ่งใหญ่
อย่างทุกวันนี้ พ่ออยากให้ครอบครัวเราทั้งสองเกี่ยวดองเป็นญาติ เมื่อเห็น
คุณหญิงท่านมีหลานสาวที่น่ารักอย่างหนูพริ้มเพราะ พ่อเลยเอ่ยปากเสนอ
ให้แกเรียบร้อยแล้ว เหลือแค่รอให้แกกับหนูพริ้มเพราะพร้อมเมื่อไหร่ก็
จัดงานแต่งงานได้ทันทีเลย'

คำบอกเล่ายาวเหยียดนั้นสร้างความตื่นตระหนกให้พฤกษ์อย่าง

ยิ่งยวด ใบหน้าหล่อเหลามีสีหน้าที่บรรยายไม่ถูก เขาหันไปมองพริ้มเพราะผู้หญิงที่เขาคิดว่าเป็นน้องสาวแท้ๆ อย่างต้องการคาดคะเนความรู้สึกของอีกฝ่าย แต่หญิงสาวกลับมีสีหน้าเรียบเฉยราวกับว่าเมื่อครู่เธอหุบตาไปแล้ว ไม่ได้ยินสิ่งที่พ่อของเขาพูด

'ผมคิดว่าเรื่องนี้ผมกับพริ้มเพราะตัดสินใจเองได้ นะครับ ผมไม่ได้รังเกียจตระกูลปัทมธาดา แต่คงทำตามที่พ่อบอกไม่ได้'

'ไม่ได้รังเกียจตระกูลฉัน แต่รังเกียจหลานฉันอย่างนั้นหรือ' คุณหญิงสมปรารถนาถามด้วยกิริยาอันเป็นเอกลักษณ์ของนาง คอตั้งบ่า... ใบหน้าเซ็ดตรง

'ไม่ใช่ครับ แต่พริ้มเพราะเป็นน้องสาวของผม'

'ไม่ใช่พี่น้องแท้ๆ'

'ถึงอย่างนั้นก็ไม่ได้หมายความว่าเราจะแต่งงานกันได้หรอกนะครับ คุณหญิง' พฤกษ์พยายามอย่างยิ่งในการควบคุมน้ำเสียงของตัวเองไม่ให้เกรี้ยวกราด ทั้งที่ความรู้สึกภายในแทบระเบิดออกเป็นเสียงๆ ด้วยความโกรธ 'พริ้มไม่อยากจะแต่งงานกับผมหรอกครับ เราสองคนไม่ได้รักกัน ชีวิตคู่เป็นเรื่องใหญ่... ฝืนใจกันไม่ได้ นะครับ'

'แล้วถ้าหากว่ายายพริ้มไม่ขัดล่ะ'

'ขัดอยู่แล้วล่ะครับ' พฤกษ์เชื่ออย่างสนิทใจ เขากับพริ้มเพราะเป็นได้แค่พี่น้อง 'ไม่ว่าวันนี้หรือวันไหน... ก็ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง' พริ้ม บอกกับคุณยายของพริ้มลี ว่าเราไม่มีวันแต่งงานกัน'

พฤกษ์ถามย้ำกับพริ้มเพราะซึ่งนั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม หญิงสาวนิ่งจนเขาแทบกระโดดไปเขย่าตัวให้รู้สึกู้อากับอะไรบ้าง

'ว่าไงละยายพริ้ม ตอบพี่เขาไปสิ ถ้ายายจะให้เราแต่งงานกับตาหนึ่ง เราจะว่ายังไง'

พริ้มเพราะแหม่มปากเป็นเส้นตรง ช้อนตามองคนที่อารมณ์ปะทุ

ใกล้จุดเดือดก่อนค่อยๆ ตอบคำถามนั้นด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา 'แต่คงจะ พรีเมี่ยมชัด'

'พรีเมี่ยม!' พกฤษต์ตกใจจนหน้าขาวเผือดไปทั้งหน้า 'พูดอะไรออกมารู้ตัวบ้างมั๊ย เรารักพี่หรือไงถึงได้ยอมแต่งงานด้วย'

'โธ่แล้วนะคะพี่หนึ่ง เราต้องเลิกคิดถึงเรื่องความรู้สึกแล้ว ต้องพูดกันด้วยเหตุผล เรื่องการแต่งงาน...พรีเมี่ยมแล้วแต่คุณยายคะ'

'บ้าไปกันใหญ่แล้ว! นี่มันงานแต่งงานนะ ไม่ใช่ธุรกิจ ที่พูดอยู่คือการแต่งงาน ไม่ใช่การร่วมทุนถึงจะได้ไม่ต้องใช้ความรู้สึก เธอยอมแต่งงานกับผู้ชายที่ตัวเองไม่ได้รับไม่ได้คิดจะใช้ชีวิตด้วยได้ง่ายๆ เหรอ' พกฤษ์โมโหมากยิ่งขึ้นกว่าตอนฟังคำพูดของบิดากับคุณหญิงสมปรรณารวมกันเสียอีก เขาไม่คิดว่าพรีเมี่ยมเพราะจะตกปากรับคำง่ายๆ การที่เธอพูดถึงงานแต่งของตัวเองกับผู้ชายที่ผู้ใหญ่เลือกได้อย่างหน้าตาเฉยทำให้เส้นเลือดในสมองของนายแพทย์หนุ่มเต้นตุบๆ เหมือนจะระเบิด และนั่นนับเป็นวันสุดท้ายที่เขาสามารถมองพรีเมี่ยมเพราะเป็นน้องสาวได้อย่างเต็มใจ

หลังจากเหตุการณ์นั้นพกฤษ์ก็จำไม่ได้แล้วว่าใครพูดอะไรอีกเพราะเขาไม่สนใจคำพูดของใครทั้งนั้น หากเขาไม่ยอมแต่ง ไม่ว่าใครหน้าไหนก็ไม่สามารถมาบังคับได้ แต่ไม่คิดเลยว่าสุดท้ายแล้วคำปฏิเสธรของเขาจะทำให้ภาระทุกอย่างตกไปอยู่บนบ่าของพิชญ์ น้องชายคนรองกลับกลายเป็นคนรับกรรมเรื่องนี้ไปอย่างที่พกฤษ์ไม่ได้คาดฝัน

แต่แล้วเขาก็หนีไม่พ้น แม้จะพยายามไปมากมายแค่ไหนแต่สุดท้ายพรีเมี่ยมเธอก็ยังมายืนเคียงข้างเขาอยู่ตอนนี้...ในฐานะเจ้าสาวของเขา

งานเลี้ยงสมรสผ่านไปโดยที่ป่าวสาวไม่มีคำพูดสักคำบนเวที อันที่จริงทั้งคู่แทบไม่ได้พูดอะไรกันเลยตั้งแต่พิธีมงคลสมรสในตอนเช้า กระทั่งจนพิธีส่งตัวเข้าหอ คำพูดเดียวที่ออกจากปากของคนทั้งคู่เป็นแค่คำรับว่า...

'ครับ' กับ 'ค่ะ' เพียงเท่านั้นจริงๆ

ทุกอย่างตกอยู่ในความเงิบเมื่อผู้ใหญ่ของทั้งสองฝ่ายออกจากห้องหอบของบ่าวสาวไป

ห้องหอบในคืนแต่งงานคือห้องสวีตชั้นบนสุดของโรงแรมจัดเลี้ยง ฝ้าปูเตียงสีขาวโรยด้วยกลีบกุหลาบแดงเป็นรูปหัวใจทำเอาพฤษหึงตึงใจ เขาทำหน้าที่เปื้อนหน้าแล้วเลื่อนสายตาออกจากภาพอันน่าอาเจียนนั้น ทว่ากลับต้องพบกับภาพที่ชวนให้เวียนหัวหนักกว่าเดิม

...นั่นคือภาพเจ้าของร่างระหงของเจ้าสาวที่ยืนมองเขาอยู่

"มองอะไร" น้ำเสียงเต็มไปด้วยอารมณ์หึงตึงใจ แต่แทนที่เจ้าสาวของเขาจะรู้สึกู้อะไรบ้าง เธอกลับยังทำหน้าที่นิ่งเฉย (เหมือนเคย)

"เปล่าค่ะ" พริ้มเพราบอกหน้าตาย "พี่หนึ่งจะอาบน้ำก่อนมัยคะ"

"เดี๋ยวฉันจะไปอาบอีกห้องหนึ่ง"

"ห้องไหนคะ" พริ้มเพราขยับคิ้วด้วยความสงสัย

"ห้องข้างๆ นายสามเปิดห้องไว้แล้ว"

พฤษหึงว่าพลางปลดเนกไทออก เหนื่อยแทบบ้า ยิ่งกว่ายืนในห้อง OR* แปดชั่วโมงติดเสียอีก คิดแล้วโล่งใจที่วันนี้ผ่านไปได้เสียที พฤษหึง...เขาก็จะติดปีกโบยบิน

"ทำไมคะ"

คำถามจากคนซึ่งยังอยู่ในชุดเจ้าสาวทำให้คนที่เพิ่งโล่งใจไปหมาดๆ ต้องยุ่งยากใจอีกครั้งเมื่อพบกับใบหน้าอันเต็มไปด้วยความสงสัย

"ก็...ทำไม"

"แต่งงานวันแรกบ่าวสาวไม่ควรออกจากห้องหอนะคะ โบราณเขาถือ"

"คนถือตายไปตั้งนานแล้ว มีแต่เราที่ยังยึดติดกับความเชื่ออันไร้เหตุผลนั้น" พฤษหึงบอกพลางหย่อนตัวลงบนเก้าอี้ ถอดรองเท้า ถูเท้า

* OR ย่อมาจาก Operating Room (ห้องผ่าตัด)

แล้วคว่ำกระเป๋าลื้อผ้าตัวเองมาเปิดโดยไม่สนใจพริ้มเพราะที่ยังคงมองเขา โดยไม่ละสายตา สุดท้ายเป็นพฤษ์ที่ต้องยอมแพ้ เขาละมือจากกระเป๋าลแล้ว เงยหน้าพูดกับเธอ

"ความเชื่ออะไรก็ไม่สำคัญสำหรับเราหรอกพริ้มเพราะ ในเมื่อเราสองคนก็ได้คิดจะอยู่ถือไม้เท้ายอดทองกระบองยอดเพชร...อย่างที่เราเจอ เขาอวยพรอยู่แล้วนี่"

พริ้มเพราะไม่แสดงความรู้สึกใดๆ บนใบหน้า ทั้งที่ในใจตระหนกไม่น้อยกับความคิดของพฤษ์ เธอกลั้นใจพูดในสิ่งที่คิดออกไป

"ขอโทษนะค่ะที่ต้องทำให้พี่หนึ่งผิดหวัง แต่ในเมื่อแต่งงานกันแล้ว พริ้มก็หวังว่าเราสองคนจะอยู่ด้วยกันไปจนวันตาย"

"ขอโทษเหมือนกันนะพริ้มเพราะ แต่ฉันคิดว่า...คงเป็นไปได้"

พฤษ์รู้สึกดีว่าผู้หญิงทุกคนก็หวังจะได้แต่งงานแค่ครั้งเดียวในชีวิต ยิ่งเป็นผู้หญิงที่เกิดในตระกูลผู้ดีและยึดถือเรื่องหน้าตาในสังคมอย่างพริ้มเพราะ ก็คงยิ่งหวังเรื่องนี้มากขึ้นไปอีก

...แต่ใครจะสนกันเล่า

เพราะหากว่าพริ้มเพราะกับคุณหญิงสมปรารถนาได้ตรงตรงให้ตั้งแต่นั้น ก็ควรจะรู้ว่าการแต่งงานที่ยืนยมนั้นควรเกิดจากรักของทั้งสองฝ่าย ไอ้คำที่บอกว่า 'แต่งงานกันไปเดี๋ยวก็รักกันเอง' นั้นล้าสมัยไปแล้ว ในเมื่อคิดจะใช้สัญญาเช่าที่ดินอินฟินิตี้วันมาบีบบังคับเขา ก็อย่าคิดว่าจะสมหวังไปทุกอย่าง

คนไม่สนโลกอย่างพฤษ์คงไม่สนใจหรอกว่านับจากนี้ใครจะเป็นอย่างไร เพราะเวลานี้เขาได้ในสิ่งที่ต้องการแล้ว

พิชญ์เพิ่งจัดการโอนเงินค่าที่ดินให้คุณหญิงสมปรารถนาไปเมื่อไม่กี่วันก่อน โฉนดก็เปลี่ยนชื่อเป็นของมารีรินทร์กรู๊ปเรียบร้อยแล้ว

เหลือแต่เขาที่ต้องจัดการตัวเอง ทำอย่างไรก็ได้ให้หย่ากับพริ้มเพราะ

โดยเร็วที่สุด

"ไม่ต้องห่วงหรือก่อน่า ยังไงฉันก็จะอยู่เป็นสามีเธอไปอีกสักพักใหญ่"

บทที่ 2

ข่าวใหม่ปลามัน

พริ้มพร้าต้องเก็บเอาเรื่องที่เจ้าป่าวหนีออกจากห้องหอไว้เป็นความลับ เพราะถ้าหากคุณหญิงสมปรรณารู้เข้าโลกต้องแตกเป็นแน่

"แต่งงานกันได้วันเดียว ตาหนึ่งก็หนีไปทำงานแล้ว แบบนี้คงเจริญแย่ะ" คุณหญิงสมปรรณាប់ขึ้นขณะนั่งดูรายการข่าวที่ห้องนั่งเล่น พริ้มพร้า ซึ่งถูกฝึกฝนความเป็นแม่ศรีเรือนอยู่ตลอดเวลา นั่งพับเพียบอยู่ที่พื้น

...ร้อยมาลัย

"งานมันบังคับนะคะคุณยาย"

"งานบังคับให้ต้องแยกบ้านกันอยู่ด้วยหรือไง" คุณหญิงสมปรรณารู้ทันหรือกว่าพฤษ์กำลังหาทางหลบเลี่ยง รู้ทั้งรู้ว่าลูกชายคนโตของตระกูลบริพัตรเมธานนท์หวังแต่งงานเพื่อให้นางชายที่เป็นสิทธิ์ขาดของมารีรินทร์กรู๊ป แต่เพราะไม่มีทางเลือก นางจำต้องรีบคว้าข้อเสนอนี้ไว้ก่อน

"พริ้มคุยกับพี่หนึ่งแล้ว ไว้รอเรือนหอเสร็จพร้อมเข้าอยู่ค่อยย้ายไปอยู่ด้วยกันทีเดียวกะ" เธอปด ความจริงแล้วหลังจากแยกห้องกันเมื่อวานนี้เข้ามาเธอก็ไม่พบเขาและไม่ได้คุยกันอีกเลย

"เรือนหอไม่เสร็จก็อยู่ที่นี่ด้วยกันไปก่อนก็ได้ ผัวเมียกัน แยกกันอยู่

จะดีหรือ"

"ที่นี้ไกลจากโรงพยาบาลค่ะ พี่หนึ่งทำงานวันละสิบแปดชั่วโมง คงอยากเก็บเวลาเดินทางไว้พักผ่อน"

"ลืมไปแล้วหรือว่าตัวเองเป็นผู้หญิง แทนที่จะคิดหาวิธีให้ได้อยู่กับผัว กลับทำเฉยไปเสีย คอยดูเถิด ไม่เฝ้าไว้ให้ตีผู้หญิงคนอื่นเข้ามางาบไป ฉันทจะดูซิว่าน้ำหน้าอย่างแกจะเอาหัวไปมุดไว้ที่ไหน แกคงไม่รู้ว่แม่ของแก ต้องอับอายแค่ไหนตอนถูกพ่อตาหนึ่งทิ้งขว้าง แม้แต่ตัวแกเองก็เถอะ ขนาดหมั้นหมายกันเสียดิบตี ตาสองยังไปรักผู้หญิงคนอื่นได้ แกมันเป็นคนที่ไม่มีอะไรสู้แกได้สักอย่างจนต้องมาแต่งงานกับตาหนึ่งแทน หมั้นกับน้องแต่งกับพี่ แกคิดว่างามหน้ามากนักหรือใจ"

"ก็แล้วทำไมคุณยายยังต้องการให้พี่ริมแต่งงานกับคนในครอบครัวนี้ด้วยล่ะคะ"

พี่ริมเพราะซึ่งปกติสงบปากสงบคำเสมอ ไม่เคยออกความเห็นขัดใจ ผู้เป็นยายกลับหมดความอดทนอย่างง่ายดาย

มีหรือที่จะไม่คิดอับอาย เธออายจนเกินคำว่าอายไปแล้ว

ยิ่งถูกพฤษ์พูดถากถางทุกครั้งทีพบตั้งแต่ตอนยังหมั้นกับพิชญ์ จนกระทั่งวันที่เธอแต่งงานกับเขา คิดหรือ...ว่าเธอจะไม่รู้สึกอะไรเลย

คุณหญิงสมปรารถนาไม่มีคำตอบให้หลานสาว นางได้แต่ฮึดฮัดอย่างหงุดหงิดใจแล้วออกคำสั่งเด็ดขาด

"จะต้องถามไปทำไม ในเมื่อแกก็แต่งงานกับเขาไปแล้ว ถ้าหากว่าวันพรุ่งนี้แกยังอยู่ที่นี้ ฉันทก็จะลากแกไปส่งผัวแกให้ถึงบ้านเลย"

เวรห้องฉุกฉินเมื่อคืนทำเอาพฤษ์ได้ออกจากห้องผ่าตัดอีกทีตอนเจ็ดโมงเช้าของอีกวันในสภาพเกือบล้มพับไปด้วยความเหนื่อยและอดนอนติดต่อกันหลายวัน

เขาไม่ได้นอนครบแปดชั่วโมงมานานแค่ไหนแล้วก็ไม่ทราบ แต่มาถึงวันนี้แล้ว...คงต้องเลิกคิดหวังถึงการนอนหลับเต็มอ้อมไปได้เลย

พฤกษ์มีเคสผ่าตัดปกติยาวไปเกือบครึ่งปี ทว่าในแต่ละวันก็มักจะมีเคสฉุกเฉินเข้ามาเสมอ อย่างเมื่อวานนี้มีอุบัติเหตุรถชนรุนแรง มีผู้เสียชีวิตทันทีในที่เกิดเหตุสามราย อีกรายที่ถูกส่งตัวมาโรงพยาบาลก็อาการหนักเลือดคั่งในสมองต้องผ่าตัดด่วน เคสนี้ทำเอาเขาเข้ากับพยาบาลห้องฉุกเฉินต้องปาดเหงื่อ แต่ก็โล่งใจที่คนไข้ฟื้นชีวิตอันตรายได้

หลายคนต่างมองว่าอาชีพแพทย์เป็นอาชีพที่งานหนักและไม่มีเวลาส่วนตัว

ใช่! พวกเขาคิดถูก...

แม้จะรายได้ดี แต่พฤกษ์ก็เป็นหนึ่งในหลายๆ คนที่เรียนแพทย์เพราะมีใจรักในอาชีพและต้องการอุทิศชีวิตเพื่อคนอื่น เพราะหากเขาหวังความร่ำรวยแล้ว ทายาทนักธุรกิจพันล้านอย่างเขาไม่จำเป็นต้องเป็นหมอให้เหนื่อยเลย

ชายหนุ่มล้าหน้าล้าตาแล้วออกมาเขียนรายงานต่อ เขาไม่มีเวลานอนแล้ว ต้องส่งรายงานผู้ป่วยก่อนเที่ยง

"หมอพฤกษ์ขยันจังเลยนะคะ"

"ครับ?" พฤกษ์เงยหน้าจากกระดาษในมือขึ้นมองคนพูด เลิกคิ้วด้วยความแปลกใจเมื่อนवलตา พยาบาลสาววัยใกล้เคียงสี่เอื่อยขึ้น

"นวลบอกว่าหมอพฤกษ์ขยันจังเลยคะ ขนาดเพิ่งแต่งงานมาแค่อยังรับอยู่เวรแทนหมอกคนอื่นอีก ไม่คิดจะไปฮันนีมูนกับภรรยาบ้างหรือคะ"

"อ้อ เรื่องนี้เอง" เขาบ่นยิ้มแห้งแล้งให้แล้วกลับไปเขียนรายงานต่อทำเอาคนสนใจเรื่องชาวบ้านอย่างนवलตาถึงกับไปไม่เป็น

พฤกษ์ถือคติอย่างหนึ่งเอาไว้ให้กับพวกชอบถามซอกแซกเรื่องส่วนตัว นั่นคือ 'ไม่อยากตอบก็ไม่ต้องตอบ' ไม่โกหก ไม่แฉ ไม่พูดอะไรใดๆ คนก็

จะเลิกสนใจไปเอง

นวลลดหน้าเงื่อนไปที่อีกฝ่ายทำเหมือนไม่อยากสนทนาด้วย แต่เธอก็แก้เก้อด้วยการชวนคุยต่อ

"แต่ขอชมหน่อยเถอะค่ะ เจ้าสาวหอมพฤษีนี้สวยมากๆ เลยนะคะ"

พฤษีชะงักมือที่กำลังเขียนรายงานเพราะคำพูดของนวลลดานี้ช่างระคายหู

พริ้มเพราะสวยจริงๆ เขาไม่ปฏิเสธในข้อนี้ แต่ทุกครั้งที่เขาพบเธอ ความอึดหิมของสัญลักณ์ทางเพศชายก็พลันห่อเหี่ยวลงทุกที พุดง่าย ๆ ก็คือเขาไม่มีอารมณ์ทางเพศกับเธอเลยแม้แต่นิดเดียว และการต้องอยู่ด้วยกันฉันสามีภรรยา นั้นเขาก็อนุমানได้เลยว่านี่อาจเป็นสาเหตุให้ตายด้านได้ง่ายๆ

"หอมคะ หอมพฤษีคะ"

เสียงเรียกของนวลลดาทำให้คนที่ตกอยู่ในวงวัฏสี่ตัวในตอนนั้น

"ว่าไงครับ"

"หอมพฤษีดูเหนื่อยๆ นะคะ กาแฟเข้มๆ ลักแก้วมัยคะ"

"ครับ ขอขอบคุณครับ"

นวลลดาหายออกจากห้องไปครู่เดียวก็กลับมาพร้อมกาแฟร้อน ตอนนั้นพฤษียังคงก้มหน้าก้มตาเขียนรายงานจนแทบไม่สนใจความเคลื่อนไหวโดยรอบ

นวลลดาลอบสังเกตเสียวไปหน้าหล่อเหล่าด้วยความใคร่รู้ความคิดของนายแพทย์หนุ่ม พฤษีเป็นหมอที่บุคลากรทางการแพทย์ในโรงพยาบาลแห่งนี้ให้ความเห็นตรงกันว่าหล่อลากได้ ความหล่อของเขาไม่เพียงเป็นที่จับตามองแก่บรรดาเหล่าแพทย์ พยาบาลในโรงพยาบาลแห่งนี้เท่านั้น แต่ยังเป็นที่ยื่นชอบของคนไข้และญาติสาว ๆ อีกเป็นจำนวนมาก วัตได้จากของขวัญที่ถูกส่งมาเป็นการขอบคุณที่มากมายนับไม่ถ้วน

แรกๆ นั้นพยาบาลในวอร์ดต่างพากันตื่นตื่นที่เห็นกล่องของขวัญ ถูกส่งมาให้หอมหุ่ม แต่ทุกวันนี้ล่ะหรือ... ซินเสียแล้ว

นึกแล้วเสียดายที่พฤกษ์แต่งงานไปแล้ว แทนที่จะอยู่เป็นอาหารตา อาหารใจกันไปนานกว่านี้อีกหน่อย

'หอมพฤกษ์แต่งงานทีหนึ่ง คนอกหักทั้งโรงพยาบาล'

เสียงจากพยาบาลคนหนึ่งที่บ่นเสียดายเป็นรอบที่สามของเช้าวันที่รู้ว่าหอมพฤกษ์กำลังจะแต่งงาน เสียดาย... ทั้งที่รู้ว่าตัวเองก็ไม่ได้มีหวังอะไรเลย

'จริงแ ก่ อุตส่าห์เป็นโสดมาตั้งนาน รู้อีกทีแต่งงานเลยจ้า ไม่มีวิ๊วเวว'

'แต่! ใดๆ ก็เถอะ ภรรยาของหอมนะสวยมากเลยนะ ฉันเห็นในไอจี ที่หอมเตี้ยอัฟแดดตอนไปร่วมงาน สวยจนฉันอายอะแก'

'ถ้าฉันรวยฉันจะสวยให้ดู ใครก็รู้ว่าภรรยาหอมพฤกษ์เป็นทายาทตระกูลผู้ดีเก่าแก่ แค่เก็บค่าเช่าที่ในกรุงเทพฯ เดือนเดียวก็สบายไปเจ็ดปี แถมยังมีธุรกิจร้านเพชรเป็นของตัวเองอีก'

'เออ แต่ถึงไม่รวยก็สวย ไม่เชื่อไปส่องไอจีหอมเตี้ยได้เลย' คนเห็นรูป ยืนยันหนักแน่น

นวลลดา ก็เห็นพ้องกับเพื่อนร่วมอาชีพ ว่าภรรยาของพฤกษ์นั้น สวยมากชนิดที่หากเข้าวงการต้องได้เป็นนางเอกแถวหน้า แต่เหตุใดเจ้าบ่าวหมาดๆ ถึงดูไม่เห่อภรรยาคนสวยเลยสักนิด เธอเห็นว่านับตั้งแต่วันแต่งงาน จนถึงวันนี้ก็เกือบสองสัปดาห์แล้ว พฤกษ์ยังคงมาทำงานวันละสิบแปด ชั่วโมงเหมือนเดิม อีกหกชั่วโมงที่เหลือบางวันก็นอนที่โรงพยาบาล เสียด้วยซ้ำไป

หรือว่า... ขาวลือที่ว่าทั้งคู่ถูกจับคลุมถุงชนนั้นจะเป็นความจริง

"กาแพคะ" เธอวางแก้วลงแต่ยังไม่ออกจากห้องไป "หอมพฤกษ์ ต้องหาวันลาพักร้อนบ้างนะคะ ช่วงข่าวใหม่ปลามันต้องรีบคอบโกย คนเป็น

สามีกรรยาควรวาเวลายุ่ด้วยกันมาก ๆ 'ไม่งั้นจะมีตัวเล็ก ๆ ได้ยังงั้ละคะ'

"เรื่องนั้นผมยังไม่ได้คิดเลยครับ" พฤษภอกพลาวงอ่านเอกสารตรงหน้า คิ้วขม่นเข้าหากัน "คุณนวลมีความคิดเห็นยังงั้ครับ"

"เรื่องการมีลูกหรือคะ" นวลลดาฉีกยิ้มกว้าง โอกาสได้เป็นที่ปรึกษา กิตติมศักดิ์ให้กับหมอพฤษภผู้ทีใครๆ ต่างก็รู้ดีว่าถือตัวมากเพียงใดไม่ได้เกิดขึ้นง่าย ๆ เธอต้องทำให้ดีทีสุด "คุณหมอปรึกษาถูกคนแล้วละคะ นวลว่าเรื่องนี้สำคัญมากเลยนะคะ แต่งานกันแล้วก็ต้องรีบมีลูก โดยเฉพาะครอบครัวที่มีความพร้อมอย่างครอบครัวของคุณหมอ นวลว่าอันดับแรกคุณหมอต้องเริ่มจาก..."

"ไม่ใช่ครับ ทีถามว่าคิดยังงั้ไม่ใช่เรื่องทำลูก แต่หมายถึงเคสผู้ป่วยวันพรุ่งนี้ต่างหาก เคสนั้นญาติเขามีความพร้อมหลังผู้ป่วยได้รับการผ่าตัดมากน้อยเพียงใด เมื่อกลับบ้านไปแล้วจะต้องดูแลอย่างต่อเนื่อง เราต้องทำความเข้าใจกับญาติในการดูแลให้ถูกวิธี"

นวลลดาอึ่งไปหลายวินาที เหมือนว่าหญิงสาวขับรถตามจีพีเอสไปแต่ปรากฏว่าเลี้ยวผิด

"แหม คุณหมอเปลี่ยนเรื่องเร็วเสียจนนวลตามไม่ทันเลยนะคะ"

พฤษภเล็กคิ้ว "อ้อ! ขอโทษนะครับ พอดีผมเห็นว่าเรากำลังทำงานกันอยู่"

ฉีก! นวลลดารู้สึกเหมือนถูกมีดปักลงกลางใจ

เจ็บ!

"ส่วนเรื่อง 'ทำลูก' ผมคิดว่าผมเก่งพอครับ ทำเองได้"

เที่ยงคืนแล้วบ้านหลังขนาดกลางในแถบจังหวัดนนทบุรีมีตสนิทเขาไม่ได้กลับบ้านมาสี่สัปดาห์แล้ว เวลานี้นายแพทย์หนุ่มอยากล้มตัวลงนอนบนเตียงเก่าๆ ของตัวเองเต็มแก่

ศัลยแพทย์หนุ่มจอตรดแล้วจึงพาร่างอันแสนอดโรยเดินไปปิดประตูรั้ว
วูบหนึ่งใจคิดไปว่าถ้ากลับบ้านมามีคนคอยเปิดประตูรับก็คงดี อย่างน้อย
ความเหน็ดเหนื่อยคงได้บรรเทาลงบ้าง

ใครสักคน!

พฤษกรับสลัดความคิดนั้นทิ้งไป ต่อให้บางครั้งจะอ่อนไหวไปบ้าง แต่
สิ่งที่คนอย่างพฤษกรารอดจะครอบครองไว้ให้นานที่สุดคือ 'อิสรภาพ'
ซึ่งแน่นอนว่าเขาไม่ยอมให้ใครมาพรากมันไปแน่ๆ

พรุ่งนี้เขาจะจ้างช่างมาเปลี่ยนประตูรั้วเป็นระบบเปิดปิดด้วยรีโมต
ให้รู้แล้วรูด

ชายหนุ่มคิดขณะที่ตาใกล้ปิดเต็มที่ สองเท้าก้าวเข้าบ้านที่มีตมิด
มีเพียงแสงลอดจากหน้าต่างบานกระจก ใช้ความคุ้นชินเดินมะงุมมะงาหรา
ไปที่บันไดโดยไม่ยอมเอื้อมมือไปเปิดไฟให้เสียเวลา ไม่ต้องอาบน้ำเพราะ
เพิ่งอาบมาจากโรงพยาบาล ตอนนี้เขาแค่อยากล้มตัวลงนอนเท่านั้นจริงๆ

เมื่อเข้ามาในห้องได้ ชายหนุ่มก็ควักทุกอย่างออกจากกระเป๋าทางเกง
วางไว้อย่างไม่เป็นระเบียบบนโต๊ะก่อนล้มตัวลงบนเตียงที่คุ้นเคย

ไม่รู้ว่าจะนอนน้อยไปหรือว่าจุกมีปัญหา ที่นอนของนายแพทย์หนุ่ม
ซึ่งไม่ถูกผงซักฟอกมานานปีจนมีกลิ่นอับติดอยู่ตลอดกลับกลายเป็นกลิ่น
หอมสะอาด เนื้อผ้าสาๆ ก็กลายเป็นความนุ่มลื่น

นี่เขาคงโหยหาที่นอนมากจนรู้สึกไปเองกระมัง

ไม่ทันคิดอะไรออก หวังความคิดของพฤษกรักค่อยๆ ดับไป ก่อนทุกอย่าง
จะนิ่งสนิทลง

ร่างหนาวสั่นตัวเมื่อรับรู้ถึงความเคลื่อนไหวบางอย่างบนเตียงนอนของเขา
พฤษกรับขยับเปลือกตาช้าๆ เพราะความเปลี่ยว ก่อนภาพเปลือยร่างตรงหน้า
จะทำให้เขาต้องเบิกตาโพลง

"ไอ้เซี่ย!"

หมอมหุ่มสบตออกมาอย่างตกใจ เขาสะดุดกายลุกขึ้นจากที่นอน มองภาพรับอรุณด้วยความรู้สึกเหมือนฟ้าผ่าลงกลางกระหม่อม

พริ้มเพราะขมวดคิ้วน้อยๆ เมื่อเห็นกิริยาของพฤกษ์บวกกับคำสบทระคายหูของเขา หญิงสาวสวมชุดนอนแขนยาวมิดชิดขยับตัวลุกขึ้นนั่งมองชายหนุ่มด้วยสีหน้าหงง

"พี่หนึ่ง...เป็นอะไรคะ"

พฤกษ์ยังมีสีหน้าเช่นเดิมราวกับสติฟุ้งไป เขากะพริบตาไล่ภาพหลอนที่ว่าจนแล้วจนรอดภาพตรงหน้าก็ยังไม่หายไปไหน

"พริ้มเพราะ" เสียงแหบพร่าเปล่งออกมาอย่างเยือกเย็น "เธอมาทำอะไรที่นี่"

พฤกษ์ไม่แน่ใจเลยว่าระหว่างวินาทีแห่งความเป็นความตายของคนที่ใช้ที่เขาผ่าสมองให้ในห้องผ่าตัดฉุกเฉินเมื่อคืนก่อนกับการตื่นมาเจอพริ้มเพราบนเตียงนอน อย่างไรهنทำให้เขาประสาทเสียได้มากกว่ากัน

'เป็นคำแนะนำของคุณยายคะ ว่าเราไม่ควรแยกกันอยู่นานเกินไปพริ้มไม่ได้ตามพี่หนึ่งเพราะคิดอย่างไรพี่หนึ่งต้องไม่ปฏิเสธอยู่แล้ว ก็ในเมื่อเราเป็นสามีภรรยา กัน ทำไมพริ้มจะมาอยู่กับพี่หนึ่งที่บ้านนี้ไม่ได้'

พฤกษ์ไม่ปฏิเสธหรือกว่าตนเป็นคนขอพริ้มเพราแต่งงานก่อน แต่นั่นก็เพราะต้องการจัดการปัญหาข้อขัดแย้งทุกอย่างให้จบลง อีกทั้งคิดว่าอย่างน้อยๆ ในครั้งนี้ลูกชายที่ไม่เคยคิดทำอะไรเพื่อพ่อแม่และทำตามใจตัวเองมาตลอดชีวิตจะได้ทำหน้าที่ลูกบ้าง พิชญ์ทำหน้าที่ลูกมาหนักหนามากพอแล้ว วันนี้น้องชายของเขาควรจะมีความสุขเสียที

ส่วนเขาที่เฉยชากับความต้องการของพ่อแม่มาตลอด มีหรือจะเฉยชาต่อเมียที่ตัวเองไม่ได้รักไม่ได้

พฤกษ์จะคิดเสียว่าพริ้มเพราะเป็น 'ผี' ตัวหนึ่งที่มาสิงบ้านของเขาอยู่
ก็แล้วกัน

แค่คิด 'ผี' ก็เดินออกมาจากห้องนอนพอดี พฤกษ์มองร่างระหงที่มี
ผิวขาวราวกับเรืองแสงได้ด้วยสายตาแค้นๆ

บ้านของเขาเป็นบ้านไม้หลังเก่า ซื่อต่อจากเจ้าของเดิมตอนช่วงย้ายมา
ประจำที่โรงพยาบาลใหม่ๆ เขาไม่ได้พักหอพักแพทย์ อย่างที่รู้ เขาไม่จำเป็นต้อง
ใช้สวัสดิการอะไรของรัฐเพราะมีเงินมากพออยู่แล้ว ส่วนการจะซื้อ
คอนโดมิเนียมหรือหออยู่สบายนั้นก็ไม่ใช่วิสัยของเขา ตอนแรกพฤกษ์คิดจะ
หาบ้านที่ถูกใจสักหลัง มีพื้นที่รอบบ้านไว้ปลูกต้นไม้ที่ชอบ กระทั่งบังเอิญ
ผ่านมาเห็นบ้านหลังนี้ แม้สภาพจะเก่าแถมราคาก็แพงมาก แต่พฤกษ์
เป็นคนที่ทำตามความรู้สึกมากกว่าความสมเหตุสมผล ฉะนั้นเขาจึงยอม
จ่ายเงินจำนวนมากเพื่อให้ได้บ้านหลังเก่าหลังนี้มา

นอกจากจ้างคนทำความสะอาดแล้วเขาแทบไม่ปรับปรุงเปลี่ยนแปลง
ตัวบ้านแต่อย่างใด บ้านหลังเก่าอายุเกินยี่สิบปีจึงดูทรุดโทรมไปตาม
กาลเวลา

และพริ้มเพราะที่แต่งกายเหมือนหลุดออกมาจากนิตยสารแฟชั่น
ก็เหมือนกับภาพตัดแปะที่ไม่เข้ากับฉากบ้านหลังนี้อาเสียดเลย

"พี่หนึ่ง" พริ้มเพราะอยู่ในชุดเดรสสีฟ้าอ่อน ชายกระโปรงมีลายลูกไม้
สีเหลืองเล็กๆ ระบายอยู่โดยรอบ ชับผิวขาวให้เปล่งประกายเหมือน
เรืองแสงได้ สวมเครื่องประดับเพียงชิ้นเดียวคือต่างหูเพชร

เขาชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนจะกะพริบตาไล่ความรู้สึกที่บอกไม่ถูกออกไป
ต่างหูเพชรเนียนะ

"จะไปทำงานหรือ"

"เปล่าค่ะ วันนี้พริ้มหยุด"

"อืม งั้นก็คงจะออกไปข้างนอก"

"เปล่าค่ะ พริ้มไม่ได้ไปไหน วันนี้อยู่บ้าน"

คำตอบของพริ้มเพราะทำให้พฤกษ์ต้องนินว่าหน้า

"อยู่บ้านต้องแต่งตัวขนาดนี้เลยหรอ" เขาถามลอยๆ โดยไม่ใส่ใจ

คำตอบ ผู้หญิงก็แบบนี้ ห่วงสวยจนเกินพอดี "นี่ กุญแจห้องเธอ ฉันเพิ่งเข้าไปกวาดมา แต่ไม่มีคนอยู่มานานแล้วคงต้องถูอีกหลายรอบเลย ถ้าจะให้คนรับใช้ที่บ้านมาช่วยก็ได้นะ เธอทำคนเดียวคงไม่ไหวหรอก"

พริ้มเพรามองกุญแจในมือพฤกษ์หนึ่ง ไม่ยอมรับไป

"รับไปสิ"

"ทำไมพริ้มต้องไปนอนห้องอื่นล่ะคะ"

"เพราะว่าเธอนอนห้องฉันไม่ได้ไง"

"เพราะอะไรคะ"

พฤกษ์กลับล้มหายใจ พริ้มเพราคิดจะใช้ชีวิตฉันสามีกรรยากับเขาจริงๆ หรือ บ้าซัดๆ

"สามีกรรยา แยกกันนอนคงไม่ดีมั้งคะ"

"ฉันทำงานไม่เป็นเวลา ถ้าเกิดกลับมาค่ำมีดจะรบกวนเธอเปล่าๆ นะ อีกร้อยๆ ฉันไม่ชอบที่มีคนมานอนข้างๆ"

พฤกษ์บอกแล้วเดินผ่านหน้าพริ้มเพราเข้าห้องตัวเองไป พอได้เห็นห้องนอนของตัวเองซัดๆ เขาก็เกิดความพะอืดพะอมขึ้นมา

ห้องนอนอันแสนเรียบง่ายของเขาไม่เหลือเค้าเดิมเลย จากผ้า màn ลายตารางสีขาวสลัปลีแดงซีดๆ กลายเป็นผ้า màn สีทองอร่าม สีเดียวกับกับผ้าห่มและผ้าปูที่นอน ปลอกหมอนก็ด้วย เตียงไม้วินเทจที่เขาได้มาจากตลาดมือสองเปลี่ยนเป็นเตียงนอนสไตล์หลุยส์สีทองอีกเช่นกัน

ข้าวของของเขาที่เคยวางกระจัดกระจายอย่างมีศิลปะล้นหายไปจากพื้นห้อง แทนที่ด้วยพรมสีกรมท่า หนังสือที่เคยวางซ้อนทับกันบนโต๊ะไม้จนท่วมหัวก็หายไปทั้งโต๊ะทั้งหนังสือ

ใช่! เขาควรจะตกใจกับสภาพห้องตัวเองตั้งแต่ชั่วโมงที่แล้ว แต่เพราะตื่นมาเห็นหน้าพริ้มเพราะเขาก็สติแตกไปก่อนแล้ว ถึงกับต้องวิ่งออกจากห้องแบบไม่คิดชีวิตเลยไม่ได้สนใจเลยว่าพริ้มเพราะทำห้องนอนเขาและไปหมด

"ทำอะไรกับห้องฉันนี่" พกฤษ์หันไปถามคนที่ยืนอยู่ตรงกรอบประตูหญิงสาวยังคงทำสีหน้าเรียบเฉยซึ่งกระตุ้นต่อมโมโหของเขา "ใครอนุญาตให้เธอทำกับห้องของฉันแบบนี้"

"พริ้มเห็นว่าของในห้องนี้เก่ามากแล้ว ถึงเวลาควรจะเปลี่ยนสักทีถึงแม้ว่าเราจะอยู่แค่ชั่วคราวรอเรือนหอสร้างเสร็จ แต่ยังไงก็คุ้มค่ะเพราะเราใช้ทุกวัน ไม่ต้องห่วงนะค่ะ ของสำคัญของพี่หนึ่งพริ้มเก็บไว้ในกล่องไม่ได้ทิ้งหรอกค่ะ"

พริ้มเพร่ายายของมาบ้านหลังนี้ได้เพราะความช่วยเหลือจากพิชญ์ เขารู้ที่ซ่อนกุญแจบ้าน ยอมรับว่าวินาทีแรกที่เห็นสภาพบ้าน เธอช็อกไปเลย ใครจะคิดว่าคนที่เบ็นถึงนายแพทย์จะอยู่กินในบ้านที่เต็มไปด้วยฝุ่นเกาะ ขี้ข้าวของเครื่องใช้ก็เก่าเก็บ

ถึงแม้เธอจะรู้มาบ้างว่าพกฤษ์เป็นคนสมถะ แต่ไม่คิดเลยว่าจะสกปรกด้วย

ดังนั้นเธอจะย้ายเข้ามาได้จริงๆ ก็เมื่อคืน เพราะต้องให้คนมาช่วยเปลี่ยนเฟอร์นิเจอร์ในห้องนอนใหม่ทั้งหมด โชคดีที่รู้ว่าพกฤษ์เข้าเวรเลยสามารถจัดการกับทุกอย่างได้ง่ายขึ้น

แต่แทนที่เขาจะชอบเมื่อเห็นห้องนอนใหม่ กลับทำหน้าที่เหมือนโกรธเสียอย่างนั้น

พิลึกคน...

พกฤษ์ต้องระงับความโกรธอย่างสุดความสามารถ 'ของเก่า' ที่เธอพูดนั้นเป็นของที่เขาหาซื้อมาอย่างยากลำบากต่างหากเล่า

"ฉันให้เวลาเธอสองชั่วโมง จัดการเอาทุกอย่างของฉันกลับมาไว้ที่เดิม

แล้วย้ายผ้ามาบนลิเก ที่นอนหมอนผ้าห่มพวกนี้ออกจากห้องนี้ไปซะ"

"ของเก่า ฟรีมยกให้คนรับซื้อของเก่าไปแล้วล่ะคะ"

"ว่าไงนะ! จะบ้าหรือไง เธอยกของที่ไม่ใช่ของตัวเองให้คนอื่น โดยผลการไต่ยังงัยซะ รู้มั้ยว่าฉันหามันมาด้วยความยากลำบากแค่ไหน"

"ของพวกนั้นไม่เห็นจะน่าใช้ตรงไหนเลยคะ โຕะเขียนหนังสือนั้นก็ มีแต่รอยสีน้ำเลอะไปหมด"

"นี่โຕะนั่นเธอก็ขายทิ้งไปด้วยเหรือ!"

"ไม่ได้ขายค่ะ ยกให้ฟรี"

พฤษ์เบิกตากว้าง มือชา เท้าชา สมองชาวโพลนเมื่อได้รับรู้ว่าโຕะ ตัวโปรดของเขาถูกยกให้ใครก็ไม่ทราบไปแบบฟรีๆ โดยที่คนยกให้และคนรับอาจไม่เคยรู้คุณค่าของมันเลย

เขาได้โຕะตัวนั้นมาจากคุณปู่ศาล จิตรกรชาวเชียงใหม่วัยเจ็ดสิบปี ที่แม้ว่าจะไม่ได้โด่งดังอะไรมาก แต่เขาก็นับถือในวิถีของผู้สูงวัยที่วาดรูปหาเลี้ยงปากท้องมาตั้งแต่วัยหนุ่ม

จะพูดอย่างไรคนไม่เข้าใจก็คงไม่มีวันเข้าใจ

"เธอรู้อย่างงัยของชิ้นนั้นมันมีคุณค่ากับจิตใจฉันมากแค่ไหน จริงสิ! เพราะเธอไม่เคยมีหัวใจจะไปรู้จักคำว่า 'คุณค่าทางใจ' ได้ยังงัย ฉันยื่นคำขาด เธอต้องจัดการให้ทุกอย่างอยู่ในสภาพเดิมภายในสองชั่วโมง"

"ฟรีมคงทำไม่ได้หรอกคะ ของยกให้คนอื่นไปตั้งแต่เมื่อวันก่อน ขอโทษด้วยก็แล้วกันนะคะ" ฟรีมเพราบอกแล้วหันหลังเดินออกจากห้องไปอย่างไม่คิดจะสนใจยติคนที่กำลังจะเป็นจะตาย

พฤษ์แทบจะล้มลงไปกับเตียงกับพื้นบ้าน แต่เพราะโຕะเกินกว่าจะทำอย่างนั้นได้แล้วชายหนุ่มจึงได้แต่สบถกับตัวเองอย่างสุดทน ฟรีมเพราเป็นหายนะของเขาจริงๆ เธอเป็นนางมารร้าย เป็นปีศาจ

ชายหนุ่มกวาดตามองห้องนอนสีทองแล้วอยากกลืนใจตาย

ก็ได้ ในเมื่อเธอทำร้ายจิตใจเขาได้ขนาดนี้ ต่อไปนี้เขาก็ไม่รู้สักผิด
อะไรอีกแล้ว ของที่เสียไป คิดเสียว่าหายกันที่หลอกเธอมาแต่งงานโดย
ไม่คิดว่าจะอยู่ด้วยกันไปตลอด

"เห็นทีจะใจดีต่อไปอีกไม่ได้แล้ว"

บทที่ 3

ข้อตกลงของเจ้าบ่าวป้ายแดง

"เป็นอะไรของมึงวะพฤษ์ นั่งหน้าหงิกอยู่ได้ วันนี้ก็ไม่มีเคสผ่านีหว่า"
ศิริวิทย์ถามเมื่อเห็นว่าพฤษ์หน้ามึงทึงมาตั้งแต่เช้าจนเที่ยง จะว่าไปพฤษ์ก็หน้าหงิกเป็นปกติอยู่แล้ว แต่จะทำเฉยไม่ถามเลยก็กระไรอยู่ ดั้งนั้นเพราะความไม่ได้ใสใจอะไรมากนัก หมอหนุ่มถามเสร็จจึงยกแก้วน้ำที่เหลือแค่น้ำแข็งกรอกใส่ปากแล้วเคี้ยวอย่างสบายอารมณ์ ดูท่าทางไม่ทุกข์ร้อนกับความทุกข์ที่นายชัตบนไบหน้าเพื่อนเท่าใดนัก

พฤษ์ได้แต่เหลือบตามองคนถามแล้วกลับมาทำหน้าย้งดั้งเดิมไม่ให้หน้าหงิกได้อย่างไรไหว พรึ่มเพร่ายึดครองฐานที่มั่นของเขาเป็นที่เรียบร้อยแล้ว อุตส่าห์หนีออกมาจากแม่ได้ ยังต้องมาเจออะไรแบบนี้อีก

'ทำไมจะไม่ได้ล่ะคะ ก็เราเป็นสามีภรรยากัน'

คำพูดนั้นก้องอยู่ในหูจนพานทำให้เขาหลอนไปแล้ว

"อ้าว! เจียบ ตกลงไม่เป็นไรใช่ไหม"

"หงุดหงิดเรื่องส่วนตัว ไม่เกี่ยวกับคนไข้หรอก"

"เมียบ่นล่ะสิทำ เเพ่งแต่งงานแท้ๆ แต่ยังมีมาทำงานทุกวันแถมรับอยู่เวรเต็มเวลาอีก เมื่อเช้าเจอ ผอ. แกยังพูดอยู่เลยว่าหมอพฤษ์ไม่ขี้กลางาน

"ไปฮั่นนี่มูน"

"ไอ้คิ! มึงอย่าทำเป็นไม่รู้หนอยเลย มึงก็รู้ว่ากูแต่งงานเพราะอะไร"

"เพราะเหตุผลทางธุรกิจ ละค้อนละคร" นายแพทย์ศิริวิทย์หัวเราะ แต่เพราะสายตาดูๆ ของเพื่อนที่มองมาทำให้เขาต้องรีบกลืนเสียงหัวเราะ ลงกระเพาะตามน้ำแข็งไปโดยเร็ว

พฤษ์ที่อารมณ์ไม่ค่อยอยู่แล้วเป็นทุนเดิมยิ่งอารมณ์เสียมากไปอีก

"มึงจะเครียดอะไรวะพฤษ์ ตอนแรกกูก็คิดว่ามึงจะแต่งงานกับยักษ์ กับมารที่ไหนถึงได้ดูเครียดนัก ที่ไหนได้...เจ้าสาวสวยอย่างกับนางฟ้า นางสวรรค์ เป็นกู กูจุดพลุฉลองสิบวันสิบคืนเลย"

"เหอะ! ฉลองเหออ ต้องไปรดน้ำมนต์ล้างชวยละไม่วา"

"มึงก็เกินไปพฤษ์ น้องเขาก็ดูน่ารักดีนี่ แถมยังเป็นทายาทตระกูล ผู้ดีเก่า เรียนสูง หน้าที่การงานก็ดี ไม่มีผู้หญิงที่ไหนจะเพียบพร้อมขนาดนี้ อีกแล้ว"

"แล้วถ้ามึงรู้... ว่าผู้หญิงที่ทั้งสวยทั้งรวยคนนั้นเป็นผีดิบละ มึงยังจะชอบเขาลงมัย"

"เฮ้ย! บ้า พูตจริงเหออ"

พฤษ์อยากจะทำหัวเราะให้กับสีหน้าของศิริวิทย์ แต่เวลาแบบนี้มันกลับ ทำให้เขาหัวเสียแทนเมื่อเพื่อนดันเชื่อในสิ่งที่เขาพูดง่าย ๆ

"กูก็ว่าแล้ว ผู้หญิงบ้าอะไรจะสวยไปหมดทุกตารางนิ้วขนาดนั้น ที่แท้ ก็เป็นอมตะเหออวะเนี่ย"

"ไอ้คิ! นี่มึงกวนตีนกูหรือว่าอะไรวะ ฮะ?!"

"อ้าว! ไม่ใช่เรื่องจริงเหออ"

"มึงเป็นหมอประสาอะไรวะ เชื่อเรื่องแบบนี้"

"เฮ้อ! นี่มึงโกหกกูเหออ"

"กูไม่ได้โกหก กูแค่เปรียบเปรย มึงเข้าใจมัย กูแค่เปรียบ พรึมเพรา

สวย ภูเขาไม่เฉียง แต่เขาไม่มีความรู้สึก แข็งทื่อเป็นท่อนไม้ เหมือนหุ่นยนต์ ถูกใส่โปรแกรมให้ทำตามมายของเขาทุกอย่าง ไม่มีความคิด ไม่มีชีวิตชีวา ไม่มีเสน่ห์" พฤษภพรังพฤษภพรังความรู้สึกที่คับแน่นอยู่ในอกออกมา

"แต่มีงเป็นคนเดินไปขอเขาแต่งงานเองไม่ใช่หรือวะ"

"ก็ใช่"

"มีงก็ต้องรับผิดชอบสิ"

พฤษภพรังมูมปากเป็นเส้นตรง กลอกตาให้กับคำพูดอันไร้สาระของเพื่อน "มีงคิดว่าภูเขาเป็นคนดีขนาดนั้นเลยหรือไง"

"ไม่คิด" ศิริวิทย์ตอบแบบไม่ต้องใช้เวลานึกเลย "อย่าเรียกว่าคนไม่ดีเลย เรียกว่าโคตรเลวชาติเลยดีกว่า"

พุดจบฝ่ามือของคน 'เลวชาติ' ก็เคลื่อนมาด้วยความเร็วกว่าแสง หมายถึงปะทะศีรษะเพื่อนหมอด้วยกัน แต่ด้วยประสบการณ์ทำให้ศิริวิทย์หลบได้ทันแบบหวุดหวิด

"เกินไป! ไอ้คิ ยังโวย! ภูเขาไม่เลวถึงขั้นนั้น แต่ถ้ามันจำเป็นจะต้องเลว ก็คงต้องเลว"

"ไอ้โห มีงนี่สุดยอดคนจริงๆ วะ จะอะไรนั้กวะกับผู้หญิงตัวเล็กนิดเดียว น้องเขาน่ารักน่าทะนุถนอมจะตายไป"

"น่ากลัวล่ะไม่ว่า"

ศิริวิทย์ขำสีหน้าหัวันวิตกของเพื่อน คนอย่างพฤษภพรังที่ไม่เคยมีคำว่า 'กลัว' อยู่ในพจนานุกรม กลับมาบอกว่าผู้หญิงตัวเล็ก ๆ อย่างพริ้มเพราะ น่ากลัว

หมอดูหนุ่มเป็นเพื่อนสนิทกับพฤษภพรังมาตั้งแต่เข้าเรียนมหาวิทยาลัย ปีแรกจึงกล้าพูดว่าตนรู้จักพฤษภพรังดีกว่าพฤษภพรังรู้จักตัวเองด้วยซ้ำ

อุปนิสัยของพฤษภพรังแตกต่างจากนักศึกษาแพทย์ทั่วไป ค่อนข้างดิบเถื่อน หัวหาญกว่าคนอื่น ๆ อย่างเด่นชัด จนหลายคนคิดว่าพฤษภพรังเป็นเด็กมาจาก

บ้านป่าเมืองเถื่อน เรียกได้ว่าทั้งภาควิชาคาดไม่ถึงด้วยซ้ำว่าชายหนุ่มตัวสูงร้อยแปดสิบเศษ พุดจาถ้อยๆ ทำตัวสลุอย่างหมอนี่จะเป็นทายาทเศรษฐีระดับต้นๆ ของประเทศ

ที่ศิริวิทย์กลัวพุดว่าพุดเป็นคนเถื่อนก็เพราะวีรกรรมไล่ตีหัวชาวบ้านของมันนั่นแหละ

ครั้งนี้อาจเป็นครั้งแรกในรอบเกือบสิบปีทีรู้จักกันมาที่พุดกลัวพุดคำว่า 'กลัว'

คิดแล้วก็สะใจเป็นบ้า หลังจากที่ข่มให้คนอื่นหวาดกลัวมันมานาน ต้องกลายเป็นฝ่ายกลัวบ้างจะได้รู้สึกถึงหัวอกคนอื่นว่าเป็นอย่างไรเวลาถูกพุดขู่บังคับสารพัดสารเพ ที่พุดมานี้เขาก็เป็นฝ่ายถูกกระทำมาก่อนเหมือนกัน

ภาพจำวันนั้นยังชัดเจนมาจนถึงทุกวันนี้ และอาจฝังแน่นในใจตลอดไป

สิบสี่ปีก่อน

ศิริวิทย์ในวัยสิบแปดย่างสิบเก้าปีก้าวลงจากรถขนาดเจ็ดที่นั่งของบิดา หลังจากรับฟังพรสิบแปดประการของผู้เป็นพ่อเพื่อเตรียมเริ่มต้นชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัย

ใบหน้าชาวตีสวมทับด้วยแว่นตาหนาเตอะครอบสีดำที่เพิ่งตัดมาใหม่เมื่อสองวันก่อนเพราะสายตาสั้นลงอีกแล้วจากห่าร้อยเป็นหกร้อยเศษ เจ็บไปด้วยความประหม่า

'เฮ้ย! จี๊ด คาบนี้เรียนห้องไหนวะ'

เสียงหัวหวนที่ดังโกล้ง ทำให้ศิริวิทย์สะดุ้งตัวโยน ทั้งที่ตัวเองไม่ได้ชื่อ 'จี๊ด' แต่ก็ต้องหันไปมองเพราะมือของคนเรียกตะบปกระเป่าสะพายหลังของเขาเอาไว้

'เอ่อ! นายเป็นใครอะ'

'เอ้ออะไรวะ ภูพฤษ์ เรียนภาคเดียวกันไง'

ศิริวิทย์อยากจะโกรธที่ถูกตำว่า 'เอ้อ' ฉลองการเรียนวันแรก แต่เพราะ
ท่าที่นักเลงของพฤษ์ทำให้ความโกรธนั้นถูกกลบฝังด้วยความกลัว

ในใจอยากร้องให้เรียกพ่อมารีบกลับบ้านเลยด้วยซ้ำในตอนนั้น

'ว่าไง คาบนี้เรียนห้องไหน นี่! มึงนั่งข้างกูนะ มีอะไรให้กูลอกด้วย
เข้าใจปะ'

ศิริวิทย์คิดมาตลอดว่าพฤษ์เป็นผีร้ายในชีวิตของเขา ผันที่เขา
ไม่ได้ตื่นขึ้นมาอีกเลยตั้งแต่สิบสี่ปีก่อน จนกระทั่งตอนนี้ ความผันได้หลอหลอม
ให้เขากลายเป็นคนแบบเดียวกันกับมันไปโดยปริยาย

ไม่เสียแรงที่อุตสาห์อดทนมาหลายปี อย่างที่บอกวาลิปปีแก้แค้นก็
ยังไม่สาย สุดท้ายสวรรค์ก็ส่งคนมาล้างแค้นให้เขาจนได้

"คี มึงทำหน้าที่คิดอะไรอยู่วะ" พฤษ์แอบเห็นแววดากระหิ่ม
ยิ้มย่องแล้วอตะแวงไม่ได้

ใครๆ ก็รู้ว่าศิริวิทย์เป็นเพื่อนรักเขา และหลายคนก็รู้ด้วยว่าความเป็น
เพื่อนรักนี้มีพื้นฐานอยู่บนความหวาดระแวง

"เปล่า! กูแค่นึกถึงหน้าสวยๆ ของน้องพริ้มแล้วมันมีความสุขวะ"

"เออดี...เพื่อนประเภทไหนวะ บอกคิดถึงหน้าเมียเพื่อนแล้วมีความสุข"
พฤษ์ไม่ได้หึงหวงพริ้มเพราะ แต่หมั่นไส้ ศิริวิทย์มองแค่เปลือกจะไปรู้อะไร
ใบหน้าสวยๆ นั้นแหละ ที่ต้องระวังที่สุด!

"มึงก็ระวังตัวให้ดีเถอะพฤษ์ ถ้ามึงยังผลักไสเขาอยู่แบบนี้ วันหนึ่ง
เขาไปจริงๆ จะมาเสียดายทีหลังไม่ได้นะ"

"เสียดายเหรออ ตายแล้วเกิดใหม่ก็ชาติก็ไม่มียวันเสียดายไวย์!"

พฤษ์ขับรถกลับมาถึงบ้านราวสามทุ่มเศษ เขารู้สึกแปลกนิตๆ

‘ไม่นิดสิ!

รู้สึกแปลกมากต่างหาก แปลกใจแล้วก็ทำใจไม่ได้ด้วยเมื่อมองจากข้างนอกแล้วเห็นแสงไฟบ้านตัวเองสว่างจ้าแบบนี้ เขาใช้ชีวิตโสดมานาน อยู่คนเดียวจนชิน เมื่อต้องมาใช้ชายคาบ้านร่วมกันกับ ‘คนอื่น’ มันช่างทำให้ยากเสียเหลือเกิน

ชายหนุ่มถอนหายใจเฮือกใหญ่ ตอนนี้อย่างไรไม่ได้นอกจากอดทนไปก่อน รอโอกาสดีๆ มาถึง สาบานว่าเขาจะทำให้พริ้มเพราะขาดการแต่งงานไปเลย

มือขาวสะอาดอย่างคนที่ไม่ค่อยโดนแดดจับที่เปิดประตูหมายจะลงจากรถไปเปิดรั้ว ทว่าไม่ทันได้ทำอย่างที่คิด บานประตูรั้วก็ถูกเลื่อนเปิดก่อนด้วยฝีมือของใครบางคน

แสงไฟจากหน้ารถสาดไปที่ร่างนั้นสว่างจ้าจนเห็นใบหน้าขาวจัด ไร้เครื่องสำอาง

"เฮ้ย! ฉิบหาย ตกใจหมด" เขายกมือกุมหัวใจตัวเอง รู้สึกเหมือนหัวใจหล่นไปอยู่ที่ปลายเท้า "ทำไมไม่แต่งหน้าวะ น่ากลัวชะมัด"

หลายวินาทีที่กว่าจะตั้งสติได้ ฤกษ์ค่อยๆ เคลื่อนรถเข้าไปจอดในบ้าน แต่พอเปิดประตูรถลงมาก็ต้องตกใจอีกรอบเมื่อพบว่าพริ้มเพราะมายืนดักรออยู่แล้ว

"เฮ้ย!"

"กลับตึกจ้งเลยนะคะ" พริ้มเพราะไม่สนใจสีหน้าที่ดูตกใจเหมือนเห็นผีของสามี

ฤกษ์นินหน้า อยากจะสวดมนต์อุทิศส่วนกุศลให้พริ้มเพราะ เธอจะได้อาศัยที่ซอบๆ แต่ไม่รู้ว่าวิญญาณหญิงสาวเขี่ยนัจด์หรือกุศลเขาไม่แรงพอก็ไม่ทราบ ผิดนั้นจึงได้วนเวียนหลอกหลอนไม่เลิกรา

ชายหนุ่มหรีตตามองคนตัวเล็กกว่า เขาไม่พูดอะไร เพราะไม่อยาก

เสวนาด้วยจึงทำเป็นมองไม่เห็นแล้วเดินผ่านหน้าเธอเข้าบ้านไปเลย

"พี่หนึ่งทานข้าวมาหรือยังคะ" พริ้มเพราะรู้ว่าพฤษ์จิตใจเมินเธอ แต่เรื่องแค่นี้คงไม่ทำให้เธอรู้สึกอะไรได้หรอก ร่างในชุดนอนมิดชิดเดินตามติดชายหนุ่มไม่ลดละ "พริ้มทำอาหารเย็นไว้ ถ้าพี่หนึ่งจะรับประทาน พริ้มจะอุ่นให้คะ"

พฤษ์ก้มลงถอดรองเท้าสลัดไว้ข้างประตู ตามด้วยถุงเท้าโยนไปคนละทิศคนละทาง เขาทำเหมือนพริ้มเพราะเป็น 'วิญญาณ' จริงๆ

ไม่เห็น ไม่ได้ยิน ไม่รับรู้ถึงการมีตัวตนของเธอ

"พี่หนึ่งคะ"

พริ้มเพราะเรียกอีกครั้ง แต่พฤษ์ก็หายขึ้นไปข้างบนบ้านแล้ว คนรอได้แต่ถอนหายใจ

พฤษ์คิดจะแต่งงานกับเธอเพื่อช่วยธุรกิจของครอบครัว ศัลยแพทย์หนุ่ม ไม่ได้รักเธอ ชื่อนี้หญิงสาวรู้ดี แต่จะมาเมินเฉยทำเป็นไม่เห็นกันเพื่อหวังจะให้เธอยอมถอดใจล่าถอยกลับไปเอง...

การที่พฤษ์คิดจะทำแบบนั้น หมายความว่าเขาไม่เคยรู้จักเธอจริงๆ เลย ไม่ใช่เพราะว่าพริ้มเพราะแข็งแกร่ง หน้าด้านหน้าทน แต่เป็นเพราะ... อับจนหนทางแล้วต่างหาก เธอไม่มีทางเลือกได้อีกแล้วจริงๆ

ไม่มีทางอีกแล้ว

พริ้มเพราะรวบรวมความกล้าเดินขึ้นไปเคาะประตูเรียกสามีให้ลงมา กินข้าวมื้อเย็นที่ล่วงเลยมาจนถึงดึกแล้ว

ใช่แล้วละ เธอกำลังทำหน้าที่ภรรยาที่แสนดี

แต่เคาะอยู่สองหนเสียงข้างในยังคงเงียบกริบ หญิงสาวจึงถือวิสาสะ บิดลูกบิดประตูและพบว่าพฤษ์ไม่ได้ล็อกห้อง

เมื่อเปิดประตูเข้าไปจึงได้เห็นภาพร่างสูงซึ่งยังอยู่ในชุดเดมหลับอยู่

บนเตียงนอน

ห้องนอนนี้พื้นที่เล็กมากเมื่อเทียบกับห้องนอนที่บ้านปัทมธาดา หรือ แม้แต่บ้านบริพัตรเมธานนท์ของพฤกษ์ และมันยังเล็กเกินไปสำหรับคนสองคนที่ห่างเหินกันมานาน

ชวนให้อึดอัดอย่างประหลาด

"พี่หนึ่งคะ พี่หนึ่ง" พริ้มเพราวางมือบนแขนของสามีโดยนิตินัย เรียกให้เขาดัน ทว่าชายหนุ่มกลับเพียงแค่นิ่งเฉยอย่างรำคาญ "ลูกมาอาบน้ำก่อนสิคะ จะได้สบายตัว"

พฤกษ์ไม่เพียงแค่มิทำตามที่พริ้มเพราบอก เขายังพลิกตัวหนีแล้วหลับต่อ

พริ้มเพราถอนหายใจอีกครั้ง ถ้าคำพูดที่ว่า 'ถอนหายใจหนึ่งครั้งอายุสั้นไปหนึ่งปี' เป็นเรื่องจริง พริ้มเพราคิดว่าพรุ่งนี้เธอคงตาย

"สรุปว่าจะนอนแบบนี้ใช่ไหมคะ"

ไม่มีคำตอบ ร่างบางในชุดนอนเดินไปเปิดประตูตู้เสื้อผ้าของพฤกษ์ ในตู้ของเขามีเสื้อผ้าไม่กี่สี ส่วนมากเป็นโทนขาว ดำ กรมท่าไม่กี่เทา แม้แต่ชุดนอนของเขาก็ล้วนเป็นสีเดียวกันหมด

ก่อนหน้านี้ที่จะแต่งงานกับพฤกษ์ไม่กี่วัน เธอได้พบกับพิชญ์ตอนกำลังเตรียมจัดสถานที่แต่งงาน เขามาแทนพี่ชายของเขาที่ยุงมากจนไม่มีเวลาคูแกลงงานแต่งงานของตัวเอง ไม่สามารถสละเวลาแม้กระทั่งวัดตัวตัดชุดเจ้าบ่าว ร้านตัดชุดก็วัดไซส์จากเสื้อผ้าของเขาที่ส่งมาให้

'อย่าโกรธหนึ่งเลยนะพริ้ม งานที่โรงพยาบาลยุ่งมากปลีกตัวมาได้เลยพริ้มคงเข้าใจนะ'

เข้าใจหรือ ใครจะไปเข้าใจได้ ผู้ชายที่ส่งน้องชายมาจัดการเรื่องงานแต่งงานแทนตัวเอง ยังกดีที่วันแต่งเขาไม่ให้น้องชายแต่งแทนด้วย ไม่งั้นคงยุ่งพิลึก

...พี่แต่งงานแทนน้อง แต่ให้น้องเข้าพิธีแทนพี่

พริ้มเพราหยาบชุดนอนที่เธอเป็นคนซักรีดให้มาวางไว้ที่ตั้งใกล้เตียงนอน แล้วใช้ผ้าชุบน้ำเช็ดหน้าเช็ดมือให้สามี แต่พฤษ์ดูเนื้อตัวสะอาดสะอาดอันดี เธอเดาว่าเขาน่าจะเพิ่งอาบน้ำมา

"พี่หนึ่งคะ ตื่นแล้วก็เปลี่ยนชุดนอนนะคะ พริ้มเตรียมให้แล้ว"

"อือ" พฤษ์ส่งเสียงอย่างรำคาญ

พริ้มเพราหรีตาลง คนหวังดีแท้ๆ

ทำไม...ต้องเป็นผู้ชายคนนี้ด้วยก็ไมรู้

พฤษ์หลับยาวจนเช้า ตื่นมาท้องก็ร้องโครกคราก เมื่อคืนเขาหลับไป ตอนไหนไม่ทราบ แต่เป็นเรื่องปกติอยู่แล้วที่เขาจะกลับมาจากโรงพยาบาล แล้วหลับเป็นตายเพราะความเหน็ดเหนื่อยจากการทำงานติดต่อกันเกินสิบชั่วโมง

แต่ที่ไม่ปกติก็คือการตื่นขึ้นมาในห้องสีทองที่ดูเหมือนอยู่ในห้องพระโอรสนี่แหละ

พฤษ์สะบัดศีรษะไล่ภาพชวนเวียนหัว แต่ผ้ามาบนสีทองก็ยังคงไม่หายไป พื้นที่ข้างๆ บนเตียงนอนเรียบกริบ ผ้าห่มถูกพับไว้เป็นอย่างดี แต่กลิ่นน้ำหอมอ่อนๆ ซึ่งไม่ใช่กลิ่นที่เขาคุ้นเคยยังติดอยู่บนที่นอนบ่งบอกว่า พริ้มเพราใช้พื้นที่นั้นเมื่อคืนนี้

อารามตกใจเขาจึงรีบสำรวจความเรียบร้อยตัวเองว่าเสียหายตรงไหน หรือเปล่า

จริงอยู่ว่าตามหลักการแล้ว หากพริ้มเพราทำอะไรเขา เขาต้องรู้สึกตัว แต่ถึงอย่างไรก็วางใจไม่ได้ เสียอะไรก็เสียได้แต่เขาจะไม่ยอมเสียตัวให้พริ้มเพราเด็ดขาด

เมื่อแน่ใจแล้วว่าปลอดภัยพฤษ์ก็สลัดผ้าห่มสีทองมีระบายลูกไม้

ออกจากตัวราวกับเป็นสิ่งน่าขยะแขยง ชายหนุ่มลุกจากที่นอนเตรียมไปอาบน้ำ แต่ก็ต้องอึ้งเมื่อชุดทำงานของเขาที่ถูกรีดจนกลีบแขนเสื้อคลุมกริบถูกจัดแขวนไว้หน้าประตูตู้เสื้อผ้า ตามจริงแล้วเขาไม่ได้ใส่ใจกับการรีดผ้าสักเท่าไร เพราะสุดท้ายก็ต้องสวมเสื้อกาวน์คลุมทับอยู่ดี

"ยุ่งไม่เข้าเรื่อง"

แม่จะบ่น แต่เขาก็คิดว่าชุดนั้นเข้าห้องน้ำไปอย่างช่วยไม่ได้

ขี้เกียจหยิบใหม่!

พอเข้าห้องน้ำได้ อารมณ์ที่ยังขุ่นมัวกับผ้าม่านสีทองก็ยิ่งทวีความรุนแรง เพราะห้องน้ำแมนๆ ของเขากลายเป็นห้องน้ำเจ้าหญิงไปแล้วในตอนนี้

พรมเช็ดเท้าขนเฟอร์สีขาวฟูฟ่องชวนแขยง และยังมีแจกันดอกไม้วางเต็มไปหมด

"อะโรวะ เมื่อวานยังไม่เป็นแบบนี้เลยนี่หว่า มันจะมากเกินไปแล้วนะโวย!"

พฤกษ์อยากจะโวยวายอาละวาดให้สาสมกับความโกรธที่พริ้มเพรา บังอาจมาเปลี่ยนแปลงบ้านอันแสนทรงเสน่ห์ของเขาให้กลายเป็นปราสาทในดิสนีย์แลนด์ นี่เธอคิดว่าตัวเองเป็นเจ้าของเจ้าหญิงหรืออย่างไรไม่ทราบ

เท่านั้นไม่พอ พริ้มเพรายังบิบบยาสีฟันเตรียมมาให้เขาเป็นการตอกย้ำสถานะศรีภรรยาอีกด้วย

อยู่ดีๆ ท้องไส้ของชายหนุ่มก็ปั่นป่วน แต่เพราะไม่ได้กินอะไรมาตั้งแต่เมื่อวานทำให้พฤกษ์ไม่ขย้ออะไรออกมาแม้ว่าจะคลื่นเหียนเวียนหัวมากก็ตามที

ศัลยแพทย์หนุ่มหยิบแปรงสีฟันที่พริ้มเพราจัดเตรียมมาให้โยนลงถังขยะไปแล้วเปิดตู้เหนือศีรษะหยิบแปรงอันใหม่มาใช้แทน

ชายหนุ่มมองตัวเองในกระจกแต่เขากลับเห็นภาพใบหน้าสวยจัดส่งยิ้มมาให้แทน

น่ากลัวชะมัด

นอกจากข้าวของเครื่องใช้ในบ้านจะถูกสับเปลี่ยนโดยผลการแล้ว
 พฤษัยยังต้องทนกับกลิ่นอันไม่คุ้นจมูกซึ่งอบอวลไปทั่วบ้าน กลิ่นของอาหารเช้า
 ที่ทำให้ท้องว่างๆ ยิ่งร้องหนัก

"พี่หนึ่ง อาหารเช้าเสร็จพอดีเลยคะ"

พริ้มเพราะสวมชุดสูทสีฟ้าอ่อนทับด้วยผ้ากันเปื้อนอีกชั้นกำลังจัด
 งานอาหาร พฤษัยมองแล้วเปลวกลิ่นหายใจโดยอัตโนมัติ หายใจไม่ทั่วท้อง
 เมื่อเห็นเหมือนว่าไบหน้าสวยๆ ของพริ้มเพราะราวกับมีคำว่า 'เมียม' ติดไว้
 กลางหน้าผากอย่างไรอย่างนั้น

แม้จะหิวมากเพียงใดก็ตาม เขาก็จะไม่กินอาหารที่พริ้มเพราะทำเด็ดขาด
ยอมหิวตายเสียยังดีกว่า!

ร่างสูงเดินผ่านหน้า 'เมียม' ที่กำลังจัดโต๊ะอาหารไปเหมือนไม่มีใคร
 ยืนอยู่ตรงนั้น

พริ้มเพราะหน้าเฉือนไปเมื่อเห็นว่าพฤษัยเมินเธออีกแล้ว ก่อนจะ
 ตามมาด้วยอาการซาหنيهไปถึงหัวใจ

"พี่หนึ่งคะ" พริ้มเพราะเดินตามมาทันก่อนที่พฤษัยจะขึ้นรถ เสียงเรียกนั้น
 ทำให้พฤษัยชะงักฝีเท้าแต่ยังคงไม่หันมามอง "ต่อให้พี่หนึ่งตั้งใจจะเมินพริ้ม
 หรือทำเหมือนพริ้มไม่มีตัวตนสักเพียงใด แต่พี่หนึ่งก็หนีความจริงเรื่องที่
 พริ้มเป็นภรรยาของพี่ไม่ได้หรอกคะ"

แค่ได้ฟังคำพูดอันแสนหมั่นนอกหมั่นใจในความคิดตัวเองของเธอ ไบหน้า
 หล่อเหลาของนายแพทย์หนุ่มก็ขยับยั้ง

"เธอคิดว่าตัวเองเป็นใครหรือพริ้มเพราะ" พฤษัยหันกลับมาเผชิญหน้า

"เป็นภรรยาของพี่ใจคะ"

"งั้นหรือ ถ้าหากว่าเธอหนีความจริงเรื่องที่เธอแต่งงานกับฉันเพราะ
 เหตุผลทางการเมือง ไม่ใช่เพราะความรักได้ ทำไมฉันจะหนีความจริง
 เรื่องที่เธอเป็นเมียฉันไม่ได้"

"มันคนละเรื่องกันนะคะ"

"จะคนละเรื่องหรือเรื่องเดียวกันก็ช่างมันเถอะ เพราะยังงั้นก็เป็นตัวให้เธอได้แค่ชื่อในทะเบียนสมรสเท่านั้น"

"พี่หนึ่ง..."

"ขอโทษนะ แล้วไม่ต้องมาทำอาหาร จัดเสื้อผ้า หรือบีบยาสิฟนให้อีก
ไม่อิน"

"ถ้าหากว่าคุณนายรู้ว่าพี่หนึ่งทำแบบนี้ สัญญาอาจถูกรื้อนะคะ"

"ที่ดินโอนเป็นของมารีรินทรไปแล้ว จะรื้อสัญญาอะไรอีก"

"พี่หนึ่งหลอกคุณนายหลอกพริ้มเธอคะ" พริ้มเพราะถามทั้งที่รู้อยู่แล้ว
ว่าพฤกษ์หวังอะไรจากการแต่งงานครั้งนี้ แต่ที่ไม่คิดก็คือการที่พฤกษ์
ไม่ยอมรักษาสัญญา พอได้สิ่งที่ต้องการแล้วก็จะสะละเรือทิ้งเธอให้ลอยกลางทะเล
เพียงลำพัง

"ฉันไม่ได้อยากให้ทุกอย่างมันเร็วขนาดนี้หรอกนะ แต่เธอปีบบังคับฉัน"
พฤกษ์เป็นคนความอดทนต่ำ ตรงข้ามกับพิชญ์ที่อยู่กับความกดดันได้ดี
กว่ามาก จนทำให้พฤกษ์เกิดความสงสัยว่าพิชญ์ยอมถูกบังคับให้เป็นคู่หมั้น
กับพริ้มเพราะมาตั้งนานสองนานได้อย่างไร "ถ้าพริ้อมหย่าเมื่อไหร่ บอกมา
ก็แล้วกัน"

"หย่าเธอคะ"

"ใช่! หย่า"

พริ้มเพราะเงียบไป เธอหนึ่ง ไม่มีน้ำตา ไม่มีรอยยิ้ม ใบหน้าหนึ่งไม่บ่งบอก
ความรู้สึกใดนอกจากนัยน์ตาซึ่งแม้จะว่างเปล่าแต่ก็เป็นคำตอบได้ว่าเธอ
กำลังคิดอะไร

...หากทว่าพฤกษ์ไม่ได้คิดจะสบสายตา

"เราหย่ากันเถอะพริ้มเพราะ อยู่กันไปก็ไม่มีความสุข" แพทย์หนุ่ม
กล่าวด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลลง พยายามโน้มหน้าใจเธอ ลึกๆ แล้วพริ้มเพราะ

ก็คือน้องสาวของเขาคคนหนึ่ง ไม่ควรต้องมาแตกหักเพราะคำสัญญาไร้สาระ
ของคนที่รู้ก่อน

"เรื่องความสุข...ช่างมันเถอะค่ะ เราทำหน้าที่ของเราดีกว่า เรือนหอ
ใกล้เสร็จแล้ว เราย้ายเข้าอยู่เดือนหน้าเลยนะคะ บ้านหลังนี้เล็กเกินไป
หากว่าเรามีลูก ลูกจะได้มีพื้นที่วิ่งเล่นกว้างๆ"

"นี่! เธอหูแตกหรือไง ฉันบอกว่าฉันต้องการหย่า!!" ทั้งที่กำลังจะยกภูเขา
ออกจากอก แต่พริ้มเพรากลับหอบภูเขาอีกสิบลูกมายัดใส่อกเขาแทน

"พริ้มหย่าไม่ได้ค่ะ"

"ทำไมจะไม่ได้ เธอกลัวว่าจะอับอายขายหน้าเธอเอง คงไม่มี
ความรู้สึกไม่ใช่หรือไง"

พริ้มเพราอยากตะโกนใส่หน้าเขา ใครกันจะไม่มีความรู้สึก ไม่ใช่ผีสิง
นางไม้สักหน่อย เรื่องอายุเธออายุจนไม่รู้จะอายุอย่างไรแล้ว แต่ถ้าถาม
เหตุผลว่าทำไมถึงหย่าไม่ได้ก็คงไม่ต้องถาม ผู้หญิงที่ไหนกันจะยอมหย่า
กับสามีทั้งที่เพิ่งแต่งงานกันได้ไม่ถึงเดือน

"จะพูดยังไงก็ช่างเถอะ พี่หนึ่งเลิกคิดเรื่องหย่าไปได้เลยค่ะ"

"เราไม่ได้รักกัน ไม่เคยรักกัน เราทำดีที่สุดแล้วพริ้มเพรา ไปกัน
ไม่รอดหรอก อย่าดันทุรังอีกเลย"

"ทำดีเธออะ พริ้มไม่เห็นว่ามีพี่หนึ่งจะทำอะไร"

คำพูดของพริ้มเพราทำให้พฤษ์หน้าตึง เขาขยับเข้าไปหาเธอจน
เกือบจะประชิดตัว จ้องลึกเข้าไปในดวงตาคู่สวย น่าเสียดายที่ผิวนิย่นละเอียด
ต้องถูกแต่งแต้มด้วยรองพื้นและสาร์พัดเครื่องสำอางอยู่เกือบจะตลอดเวลา
ปิดบังความงาม

"ฉันแต่งงานกับเธอ ยังจะบอกว่าไม่ทำอะไรอีกเธอ"

"แต่พี่หนึ่งไม่เคยพยายามใช้ชีวิตคู่กับพริ้มเลย" พริ้มเพราเหมือน
เด็กที่เก็บกตความรู้สึกตัวเองมานาน พอได้พูดในสิ่งที่อยู่ในใจน้ำตาก็มี

จะรินไหล

แต่เธอไม่ยากร้องให้...

...มีอะไรให้ต้องร้องให้กันเล่า

"อย่าพูดเพื่อเจ้าไปหน่อยเลย"

"พริ้มไม่ได้เพื่อเจ้า พี่หนึ่งต่างหากที่ไม่ยอมรับความจริง"

พฤกษ์หน้ายับมากไปอีกที่พริ้มเพราะพูดไม่รู้เรื่อง แต่เขายังคงอดทนที่จะอธิบายให้เธอเข้าใจ

"พริ้มเพราะ ฉันรู้ว่าอะไรๆ มันก็ดูไม่ยุติธรรมสำหรับเธอ" พฤกษ์ขยับตัวออกมายื่นเท้าเธออย่างคิดไม่ถึง "...งั้นเรามาตกลงกันดีๆ ดีกว่านะ"

"ตกลงยังไยคะ" พริ้มเพราะถามกลับด้วยความระแวง เธอรู้แล้วว่าต่อไปนี่ไม่ควรเชื่อใจพฤกษ์ เขาไม่มีสัจจะ แถมยังเจ้าเล่ห์เพทุบาย

พฤกษ์หรีตตามองภรรยาในนามอย่างใช้ความคิด ครู่เดียวก็ยกข้อมือตุนาฬิกา

"ยังพอมีเวลา เราทานอาหารเข้าไปด้วยคุยไปด้วยดีกว่า ไปเถอะ"

พริ้มเพราะมองตามหลังคนที่เดินกลับเข้าบ้านไป เวลาแบบนี้...เธอไม่อยากจะเดินตามเขาไปเลย เพราะหากจะเล่นเกมที่พฤกษ์เป็นคนตั้งกฎเธอก็มีแต่จะแพ้ราบคาบอย่างเดียว

ถึงจะไม่อยากเจรจาสักเพียงใด แต่พฤกษ์ก็มีบางอย่างที่ทำให้พริ้มเพราะไม่สามารถปฏิเสธได้ แม้แต่พิษภัยที่เป็นถึงผู้บริหารมารีรินท์กรุ๊ปก็ยังคงยอมให้กับความเป็นผู้ชนะอยู่เสมอของพฤกษ์

พฤกษ์ยังไม่พูดเรื่องข้อตกลงในทันที เขาหย่อนกายนั่งบนเก้าอี้ซึ่งพริ้มเพราะเปลี่ยนจากโต๊ะไม้ธรรมชาติเป็นโต๊ะไม้สีชาวนวลสวยงาม

...บางครั้งก็ดูเหมือนว่าพริ้มเพราะจะพิถีพิถันเรื่องการใช้ชีวิตมากเกินไป

ข้อนี้เป็นข้อสำคัญที่ทำให้เขากับเธอไปกันไม่รอด แต่ลักษณะการดำเนินชีวิต รสนิยมพื้นฐานก็ต่างกันคนละขั้วแล้ว

พริ้มเพราตักข้าวสวยร้อนๆ ส่งให้สามีแล้วจึงตักของตัวเองก่อนจะเดินไปนั่งบนเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามกับเขา

พฤกษ์เลื่อนสายตาจากใบหน้าของพริ้มเพรามาสำรวจอาหารบนโต๊ะ ดวงตาคมเข้มเบิกกว้างขึ้นเล็กน้อยเมื่อเห็นหน้าตาของอาหารเข้าจากฝีมือพริ้มเพรา

แกงเขียวหวานไก่มะเขือเปราะ ไช้เจียวเหลืองกรอบใส่หอมแดง

"เข้าๆ แบบนี้ไม่ต้องทำอะไรยากๆ ก็ได้นะ" พฤกษ์บอกพลางตักแกงเขียวหวานราดลงบนข้าว

"พริ้มแค่ทอดไช้คะ แกงเขียวหวานตั้งแต่เมื่อวาน"

"ฉันหมายถึงเราซื้อแกงถุงเขาก็ได้ จริงๆ มือเข้าฉันกินแค่กาแฟดำกับขนมปังง่ายๆ"

"พี่หนึ่งต้องทำงานหนักทั้งวัน มือเข้าควรจะได้ทานอาหารดีๆ นะคะ" พริ้มเพราผ่อนคลายเป็นขึ้นเมื่อพฤกษ์ชวนเธอพูดเรื่องอื่นบ้างนอกจากชวนหย่า

"เวลาจะนอนยาวๆ ยังไม่มี อะไรกินง่ายก็กินให้อยู่ท้องไปก่อน"

"อ้อ! ค่ะ" เธอบอกแล้วตักอาหารรับประทานบ้าง

พฤกษ์กินอย่างเงียบๆ อาหารฝีมือพริ้มเพราอร่อย เขาจำได้เพราะเคยทานบ่อยเมื่อครั้งยังดีๆ กันอยู่ ก่อนที่ยายของพริ้มเพราจะประกาศเรื่องแต่งงานระหว่างเขากับเธอเมื่อหลายปีก่อน

"อร่อยเหมือนเดิม"

พริ้มเพราเงยหน้าขึ้นมามันยิ้มให้ "ขอบคุณค่ะ"

"ยิ้มอะไร"

คำพูดที่ไม่มีมีความอ่อนโยนนั้นทำให้รอยยิ้มจางหายในฉับพลัน

พฤกษ์หัวเราะในลำคอที่เห็นปฏิกิริยาแบบนั้นของหญิงสาวตรงหน้า พริ้มเพราไม่คิดจะเถียงหรือตอบโต้อะไรเขาเหมือนเคย ทุกครั้งเธอมักจะจริงจังเสมอ ไม่เคยคุยเล่น ไม่พูดไร้สาระ

ไม่น่ารัก

พริ้มเพราะดูไม่เป็นธรรมชาติเหมือนผู้หญิงทั่วไป ต่อให้เขาลดทูลิลลงมากก็ไม่อาจจินตนาการถึงชีวิตแต่งงานที่มีความสุขกับเธอได้อยู่ดี

"ถือว่่าครั้งนี้เรามาเจรจากันแบบจริงจังเป็นครั้งแรกก็แล้วกันนะ"

ร่างบางนั่งหลังตรง วางแขนกับโต๊ะในองศาที่ตรงตาม ในมือถือซองและส้อม ตามองตรงไปข้างหน้าอย่างจดจ่อรอฟัง

พฤกษ์ถึงกับสะดุดไปครู่หนึ่ง เพราะความรู้สึกเหมือนกำลังจะรายงานหน้าชั้นเรียนอย่างไรไม่ทราบ

"ไม่ต้องทำหน้าที่จริงจังแบบนี้ได้มัย"

"นี่หน้าปกติคะ" พริ้มเพราะพูดด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย ติดเคร่งเครียดเล็กน้อย อันที่จริงเธอไม่ได้เคร่งเครียดเพราะว่าถูกพฤกษ์วิพากษ์วิจารณ์เรื่องสีหน้า แต่เป็นเพราะว่าเธอกดดันจากการรอฟังสิ่งที่พฤกษ์จะพูดต่างหาก

"หน้าปกติ? เหมือนไปโกรธใครมา"

คนถูกกล่าวหาว่าไปโกรธใครมานี่หน้า ตกลงว่าพฤกษ์จะเอาอย่างไรกันแน่ ยิ้มก็ไม่ได้ ทำหน้าเฉยก็ไม่ได้

"ตกลงว่าพี่หนึ่งจะพูดอะไรกับพริ้มคะ" เธอลากเข้าเรื่อง

"การแต่งงานของเรา เป็นการแต่งงานการเมือง เพื่อความสบายใจของยายเธอ ดังนั้นเราควรกำหนดระยะเวลาให้ชัดเจน...ว่าจะหย่ากันเมื่อไหร่"

พริ้มเพราะหัวใจระตุกวาบ

"ถ้าพูดเรื่องนี้ เราอย่าพูดกันเลยดีกว่าคะ" พริ้มเพราะวางซอง รับประทานอะไรไม่ลง ตอนนี้เธอเริ่มโกรธจริงๆ แล้ว

"ฟังฉันพูดให้จบก่อนนะ" พฤกษ์รู้ว่าพริ้มเพราะใกล้สติแตก เพราะข้อเรียกร้องของเขาเห็นแก่ตัวมากเกินไป แต่เขาจำต้องพูดกับเธอตรงๆ

ดีกว่าปล่อยให้หะไรๆ เลวร้ายลงกว่าเดิม "ไม่ใช่เร็วๆ นี้หรือที่เราจะหย่ากัน เธอต้องการให้เธออยู่แบบนี้ไปอีกกี่ปี ขอแค่มีระยะเวลาที่แน่นอนฉันก็ยินดีถอยหนึ่งก้าว"

พริ้มเพราะไม่ตอบ ไม่แม้แต่มองหน้าเขา ดวงตาเธอแข็งกร้าวแต่ภายในใจเต็มไปด้วยความกลัว พกฤษ์ยืนยันแน่วแน่ว่าต้องการหย่ากับเธอ "ครั้งแรกฉันคิดว่าหกเดือน แต่เห็นว่าคงไม่ยุติธรรมสำหรับเธอ ฉันสักสองปีเธอคิดว่าเพียงพอไหม"

"พี่หนึ่งช่างจิตใจดีมีเมตตาจริง ๆ เลยนะคะ อุตส่าห์เห็นใจพริ้ม ยืดระยะเวลาชีวิตแต่งงานออกไปให้ แต่สุดท้ายมันคือการเห็นแก่ตัวทั้งนั้น"

"แล้วอะไรทำให้เธออยากแต่งงานกับฉันล่ะ ไม่ใช่ความเห็นแก่ตัวหรือไง เธอกับยายของเธอก็แค่หวังมีส่วนแบ่งในธุรกิจของมารีรินทร์กรूप นอกนั้นไม่มีอะไรเลยไม่ใช่หรือไง"

"ไม่ใช่ค่ะ"

"ไม่ใช่แล้วมันอะไร"

"สักวันพี่หนึ่งก็จะรู้เอง ถ้าพี่เปิดใจ"

"จะเปิดจะปิดใจมันไม่เกี่ยวหรอก เธอจะมีเหตุผลอะไรที่ต้องมาแต่งงานกับฉันให้ได้ ไม่ใช่สิ ต้องบอกว่าเธอจะมีเหตุผลอะไรที่ต้องมาแต่งงานกับผู้ชายคนไหนก็ได้ในตระกูลฉันให้ได้ล่ะ ถ้าหากไม่ใช่เพราะเรื่องผลประโยชน์"

พริ้มเพราะเจ็บกับคำพูดแทงใจดำของพกฤษ์ ในสายตาของเขาหรือใครๆ ก็คิดเช่นนั้น พริ้มเพราะ บัณฑิตา สะใภ้ตระกูลบริพัตรเมธานนท์ แต่งงานเพราะเหตุผลเรื่อง 'เงิน'

นับว่ายังดีที่คนเข้าใจไปแบบนี้ เธอกลัวจะแย่ว่าหากข่าวการแต่งงานระหว่างเธอกับพกฤษ์ประกาศออกไป คนจะมองว่าเป็นเรื่องชู้สาวระหว่างพี่น้อง

ตั้งนั้นการถูกมองในแง่ร้ายว่าแต่งงานกับผู้ชายเพราะ 'เงิน' ยังดูดีกว่า เป็นไหนๆ

"ถ้าพี่หนึ่งเชื่อแบบนั้น พี่ริมคงไปเปลี่ยนแปลงอะไรความคิดพี่ไม่ได้"

"เราคงพูดกันไม่เข้าใจ ตกลงกันไม่ได้แล้วจริงๆ"

พฤกษ์คิดว่าหมดหนทางจะใช้ไม่อ่อนกับพี่ริมเพราะ คนอย่างพี่ริมเธอก็คงไม่ต่างจากยายของเธอ หากโอนอ่อนผ่อนตามก็รังจะยิ่งผูกตัวเองให้แน่นขึ้นด้วยพันธนาการบ่าบอเหมือนที่พ่อของเขาถูกผูกมัดมาตลอดระยะเวลาสามสิบกว่าปี

ทุกอย่างระหว่างครอบครัวเขากับครอบครัวของพี่ริมเธอจะต้องจบลงที่เขากับเธอ ถ้าจบตีไม่ได้ก็จบแบบร้ายๆ ไปเลย

"แค่หกเดือน ฉันทื่นคำขาด กำหนดวันไปเลยแล้วกัน สิบสองมกราคมหน้า เราหย่ากัน"

บทที่ 4 เล่นของ

พริ้มเพรามาถึงร้านเพชรก็พบว่าคุณหญิงสมปรารถนามารออยู่ก่อนแล้ว เธอไม่ได้เตรียมใจว่าจะต้องพบกับผู้เป็นยายในเช้าของวันที่เธอเพิ่งทะเลาะกับพฤษมา

"สวัสดีค่ะคุณยาย" พริ้มเพร่ายกมือไหว้อย่างนอบน้อม ด้วยกิริยามารยาท 'ผู้ดี' ที่ยายเธอฝึกให้อย่างเข้มงวดจนกลายเป็นนิสัยติดตัว

...หรืออาจเป็นเพียงเปลือกที่เคลือบเธอไว้อย่างแน่นหนาอยากจะแกะออก

"ทำไมสีหน้าไม่ดีเลย ทะเลาะกับตาหนึ่งมาหรือเปล่า" คุณหญิงสมปรารถนามองหลานสาวอย่างจับผิดมากกว่าเป็นห่วง

พริ้มเพราฝืนยิ้ม พยายามทำสีหน้าให้ดูเหมือนว่าเธอปกติดีทุกอย่าง

"เปล่านี้คะคุณยาย"

คำปฏิเสชนั้นไม่ได้ทำให้คนฟังเชื่อในทันที แต่เพราะคร้านจะจับผิดให้รำคาญใจ

"ไม่มีอะไรก็ดี"

หญิงสูงวัยร่างผอมบางทว่ายังดูแข็งแรงปรายตามองหลานสาวด้วยแววตาที่ไม่ค่อยพอใจเท่าใดนัก เพราะแต่ไหนแต่ไรมาพริ้มเพราก็

ไม่เคยได้ตั้งใจนางเลย แม้ว่าภายนอกหญิงสาวจะดูอ่อนอ่อนผ่อนตาม แต่นางก็รู้ดีว่าข้างในพริ้มเพราแข็งข้อกับนางอยู่ตลอดเวลา

"คุณยายมาหาพริ้มทำไมไม่บอกก่อนล่ะคะ พริ้มจะได้มาเช้าๆ"

"ข้างเถอะ ประเดี๋ยวตรวจงานเสร็จเข้าไปคุยข้างในก็แล้วกัน" บอกแล้ว หญิงสูงวัยก็เดินหายเข้าไปยังห้องด้านใน นางเป็นใหญ่เหนือทุกคน โดยเฉพาะหลานสาวคนนี้ ดังนั้นการจะมาจะไปไม่เห็นต้องบอกให้เป็นเรื่องเป็นราว

พริ้มเพราที่เผลอกลับใจอยู่นานค่อยๆ ผ่อนลมหายใจออกมา

"เฮ้อ!"

เสียงถอนหายใจเฮือกใหญ่พร้อมๆ กันนั้นทำให้เธอต้องหันไปมอง พบว่าเป็นเสียงวิทวัส ผู้จัดการร้านหมู่มใหญ่ผู้ทำงานล้มหัวจมท้ายกับเพชรปัทมาตั้งแต่เริ่มก่อตั้งร้าน

"คุณวิธสถอนหายใจเสียดังเลยนะคะ" พริ้มเพราแก้มงแวง เพราะรังสีอำมหิตที่แผ่ออกมาจากกายของเธอนั้นทำให้ใครหลายคนต้องกลั้บหายใจแทบจะหมดลม อากาศโดยรอบก็ลดน้อยลงไปโดยปริยาย

พริ้มเพราทำเหมือนไม่รู้ แต่ก็รู้ดีว่าลับหลังตนทุกคนพูดถึงคุณหญิงสมปรารถนาในแง่ไม่ดีเท่าใดนัก

"ขอโทษครับคุณพริ้ม ผมไม่ชินเลยสักที" วิทวัสยิ้มแห้งๆ หันไปเห็นสีหน้าของพนักงานคนอื่นที่ใบหน้าซีดเซียวไม่ต่างกันก็หัวเราะออกมา

พริ้มเพราเห็นสีหน้าของพนักงานแต่ละคนแล้วอดคิดไม่ได้ ทุกคนเจอยายของเธอแค่นานๆ ครั้งยังเป็นได้ขนาดนี้ แล้วเธอที่ต้องอยู่ด้วยกันมาตั้งแต่เล็กจนโตเล่า...

"พริ้มขอดูรายงานสรุปยอดตั้งแต่วันที่พริ้มไม่อยู่หนอยนะคะคุณวิธ"

"คุณพริ้มไปคุยกับคุณหญิงก่อนเถอะครับ เสร็จจ้ะแล้วจะได้ทำงานแบบสบายใจ" หมู่มใหญ่เสนอด้วยความหวังดี เขาเห็นพริ้มเพรามาตั้งแต่เล็ก รู้จักสนิทสนมกันเหมือนคนในครอบครัว ดังนั้นเขาจึงรู้ดีว่าสิ่งที่ทำให้

พริ้มเพราะหน้าใจมีอยู่ไม่กี่เรื่อง

หนึ่งในนั้นก็คือเรื่องอะไรก็ตามที่เกี่ยวข้องกับยายของเธอ สองก็คือเรื่องเกี่ยวกับยายของเธอ

พริ้มเพราะมองใบหน้าของผู้จัดการหนุ่มวัยสี่สิบห้าปีอยู่ครู่หนึ่ง สุดท้ายต้องยอมจำนน

"คะ พริ้มจะเข้าไปคุยกับคุณยายก่อน"

พริ้มเพราะเปิดประตูก็เห็นว่าคุณหญิงสมปรารถนา นั่งอ่านหนังสือเล่มหนึ่งอยู่ แม้จะอายุมากแล้ว แต่ร่างกายของคุณหญิงสูงวัยยังจัดระเบียบได้ดี

แผ่นหลังตรงตึก มือไม้จับหนังสือในระดับที่พอเหมาะ ป่า ไหล่ แขนวางอยู่ในระนาบที่ตรงตาม สร้างความหวาดผวาก็คนมองได้อย่างน่าอัศจรรย์

"นั่งสิ"

สิ้นน้ำเสียงนั้นก็ทำให้พริ้มเพราะเดินไปนั่งที่เก้าอี้ตรงข้ามอย่างเงียบเชียบ

"ฉันรู้ว่าท่านหนึ่งชื่อบ้านโกโรโกโสอยู่ที่นนทบุรี"

พริ้มเพราะคิดอยู่แล้วว่าฐานะของคุณหญิงสมปรารถนาคงไม่พ้นเรื่องของพฤกษ์ เธอคิดคำตอบครู่หนึ่งว่าบ้านที่เธอไปอยู่อาศัยนั้นเป็นลักษณะที่เรียกว่า 'โกโรโกโส' หรือไม่

"ก็...เรียกแบบนี้ก็ได้คะคุณยาย"

"ตาหนึ่งนี่ยังไง เป็นลูกมหาเศรษฐีมีเงินเป็นพันล้าน กลับไปอยู่แบบยากให้เมียต้องพลอยลำบากลำบากไปด้วย แกเป็นเมีย ทำไม่ไม่พูดให้เขาย้ายออกมาเสีย"

พริ้มเพราะเกือบกลอกตาเป็นเลขแปดไปสามรอบ แต่เพราะครั้งสุดท้ายที่ทำแบบนี้เธอถูกเขียนจนหลังลาย ฉะนั้นผู้เป็นหลานสาวจึงทำได้แค่กะพริบตาไล่ความรู้สึกอึดอัดนี้ทิ้งไป

"พี่หนึ่งเขาชอบแบบนี้แหละคะ"

"ชอบอย่างไรก็ต้องเห็นแก่เมีย แก่พูด เขาก็ต้องฟัง"

สงสัยว่ายายของเธอจะลี้มไปแล้วระมัง ว่าเธอกับพวุกษ์แต่งงานกัน เพราะอะไร อย่าว่าแต่บอกให้ย้ายไปอยู่บ้านใหม่เลย แค่บอกให้ทานข้าว สักจานเขายังหุทวนลม ทำเหมือนเธอไม่มีตัวตน

"คงต้องรอเรือหนอเสร็จก่อนคะ"

"จะรอทำไม เงินมีตั้งมากมาย จะย้ายไปอยู่บ้านดีๆ สักหลังหรือ คอนโดมิเนียมดีๆ สักที่คงไม่ยากเย็นอะไร แก่ไม่อายเขาหรือยัง"

"ไม่มีใครทราบหรอกคะว่าพริ้มกับพี่หนึ่งพักอยู่บ้านแบบไหน" พริ้มเพราบอกเสียงเบา แต่แอบต่อในใจว่าหากมีใครทราบ คนคนนั้นก็คงว่างมาก พอได้ถึงได้มาคอยตามติดชีวิตเธอ

"น้อยไปสิ พวกคนจ้องจับผิดชอบนินทามิทั่วไป"

"คุณยายอย่างกังวลเรื่องนี้ไปเลยนะคะ แล้วพริ้มจะลองคุยกับพี่หนึ่งดู"

พริ้มเพราตัดบทเพราะรู้ดีว่าคุณหญิงสมปรารถนาต้องการอะไรก็ต้องได้อย่างนั้น แม้ว่าความจริงแล้วจะได้หรือไม่ ขอแค่เธอพูดว่า 'ได้' ก็จะช่วยให้นางพอใจ

"เอาเถอะ ฉันไม่ได้มาพูดกับแกแค่เรื่องนี้เรื่องเดียวหรอกนะยายพริ้ม"

"อะไร (อีก) เหรอคะ" พริ้มเพราถามกลับด้วยสีหน้าที่พยายามปกปิดความวิตกกังวลไว้

"เอานี่ไป" คุณหญิงสมปรารถน่ายื่นบางอย่างซึ่งถูกห่อด้วยกระดาษสีน้ำตาลให้ ลักษณะเหมือนยาแผนโบราณหรือยาจีน พริ้มเพราไม่รับในทันที แต่เธอมองผู้เป็นยายด้วยสีหน้างุนงง

"อะไรคะคุณยาย"

"รากปลาไหลเผือก"

"คะ?"

"ไม่รู้จักหรือยังไง เด็กสมัยนี้แ่จริง สมุนไพรไทยมีสรรพคุณดีกว่า"

ยาหมอโรงพยาบาลเสียอีก หัดรู้ไว้เสียบ้างก็ไม่เสียหลาย"

พริ้มเพราหน้าเจื่อนไป เธอรู้จักสมุนไพรออยู่บ้าง อย่างว่านางจระเข้
ฟ้าทลายโจรอะไรเทือกนั้น แต่ว่าสมุนไพรอชื่อพิลึกนี้เธอไม่เคยได้ยินชื่อ
มาก่อน

"นี่อีกอัน เอาไปซงให้ตาหนึ่งตี๋มทุกวันก่อนนอน"

พริ้มเพรายังไม่ทันหายมึนงกับรากปลาไหลเผือก ห่อสมุนไพรออีกห่อ
ก็ถูกส่งมาให้

"กำลังซังสาร สมุนไพรอทั้งสองชนิดนี้เพิ่มความกำหนดให้ผู้ชาย ตาหนึ่ง
ทำงานหนัก พักผ่อนน้อย ต้องมีตัวช่วยให้มีลูกเร็วจ"

พริ้มเพราเบิกตากว้าง ใบหน้าสวยแดงเถือกไปทั้งหน้า

"คุณยาย!"

"ไม่ต้องมาเหนียมอาย ฉันต้องการเห็นหน้าเหลนเร็วจ"

"โธ! คุณยายคะ พริ้มคิดว่าไม่ต้องใช้หรือคะ พี่หนึ่งคงไม่ทาน"
แล้วเธอก็คงไม่เอาไปให้เขาทานแน่จ "เอ่อ...เขาอาจจะหว่าพริ้มไปดูถูกเขา
เรื่อง..."

พริ้มเพราก็มหน้าจูด ผิวกายร้อนวุบวบไปหมด

"ถ้าเขาอายุ แกก็ผสมกับน้ำผลไม้ เครื่องตี๋มอะไรก็ได้ไม่ต้องให้เขา
รู้ตัว อย่าให้ฉันต้องสอนทุกเรื่องได้ไหม แล้วอย่าลืมอีกเรื่อง ผู้ชายเขาชอบ
ผู้หญิงเอาอกเอาใจ ซังพูดซังฉอเลาะ พูดน้อยเหมือนกลัดดอกพิกุลจะร่วงนะ
มันน่ารักาญ"

ก่อนกลับคุณหญิงสมปรารถนายังอบรมสั่งสอนวิถีของภรรยาที่
เทียบพร้อมอีกหนึ่งชุดใหญ่ พริ้มเพราซึ่งฟังเป็นรอบที่ร้อยแทบจะท่องตามได้
เป็นนกแก้วนกขุนทอง

'ตีนก่อน นอนทีหลัง ผัวกลับมาบ้านกับข้าวกับปลาต้องพร้อมเตรียมรอ
ไว้ออย่าให้บกพร่อง พูดจาอ่อนหวาน เชื่อฟัง เป็นซังเท้าหลังที่ตี๋'

เธอไม่ได้คิดไกลไปถึงขั้นนั้นหรอก อย่างที่บอก แค่คุยกันดี ๆ สักครั้ง
 ยังกายเลย แล้วจะให้เธอทำตัวเป็นภรรยาในอุดมคติของผู้เป็นนายงั้นหรือ...
 ...ไหนจะเรื่อง 'เหลน' อีก
 เป็นลมแล้วตายไปเลยได้ไหม

ห่อยาสมุนไพรถูกเก็บไว้ในลิ้นชักครัวเกือบห้าวันแล้วโดยไม่ได้เปิดใช้
 ไม่ใช่ว่าพริ้มเพรากระดากเกินกว่าจะใช้มัน เพราะบางครั้งเธอยังแอบคิด
 ไปว่าถ้าไม่มีทางเลือกที่ดีกว่านี้ นี้อาจช่วยให้ทุกอย่างง่ายขึ้น เธอกับพฤกษ์
 จะได้เป็นครอบครัวที่สมบูรณ์

ทว่าที่มันยังไม่ถูกเอาออกมาใช้ก็เพราะว่าพฤกษ์ไม่กลับบ้านอีกเลย
 นับจากวันที่เขานัดหมายวันหย่ากับเธอครั้งนั้น

ร้ายกว่าการไม่ได้ใช้สมุนไพรกระตุ้นกำหนดของคุณยายก็คือเธอต้อง
 อยู่บ้านคนเดียว บ้านไม้หลังเก่าที่คาดว่าอายุคงไม่นานไปกว่าอายุเธอนั้น
 เจ็บและเปลี่ยวมากเพราะอยู่ลึกมาเกือบท้ายซอย แม้จะมีบ้านเพื่อนบ้าน
 ที่ติดกันอยู่สองหลัง แต่ดูเหมือนว่าพฤกษ์ไม่ได้สานสัมพันธ์กับคนในละแวกนี้
 ไปได้เลย เพราะตั้งแต่เธอย้ายมาอยู่ก็ไม่เห็นจะมีใครเข้ามาทักทาย

"ใจร้าย"

พริ้มเพราตัดพ้อหลังจากจัดการล็อกรั้วบ้าน ล็อกประตูหน้าต่าง
 ทุกบานอย่างละเอียดถี่ถ้วนและตรวจสอบเป็นครั้งที่สามของคืนนี้

เธอส่งข้อความถึงพฤกษ์เหมือนที่ส่งไปทุกวัน สอบถามว่าเขาจะกลับบ้าน
 หรือไม่ แต่พฤกษ์ก็ไม่เคยตอบเธอเลยสักครั้ง วันแรกๆ นั้นพฤกษ์ยังอ่าน
 ข้อความของเธออยู่ แต่สองวันหลังมานี้เขาไม่อ่านมันเลย โทรไปก็ไม่รับสาย
 ชัดเจนว่าพฤกษ์ตั้งใจหลบหน้าเธออย่างไม่ต้องสงสัย

เขาคงคิดว่าหากหายหน้าหนีไปเธอจะโกรธและถอดใจยอมหย่ากับเขา
 ในที่สุด แต่พฤกษ์ควรรู้ว่าเขาคิดผิดตั้งแต่วันที่เดินเข้ามาขอเธอแต่งงาน

แล้ว ปริ้มเพราะไม่ใช่คนที่ทำอะไรจะง่ายๆ

อยากรู้เหมือนกันว่าพฤษะจะหลบหน้าเธอได้อีกนานแค่ไหน

บทที่ 5 แม่บ้านใจกล้า

พฤกษ์มีคิวผ่าตัดตั้งแต่เช้า กว่าที่จะได้ออกจากห้องผ่าตัดก็กินเวลาร่วมสี่ชั่วโมง พอออกจากห้องผ่าตัดได้เขาก็ตรงไปอาบน้ำที่หอพักแพทย์ทันที ในใจกำลังคิดว่าหากได้กาแฟดำเข้มๆ สักแก้วคงจะดีไม่น้อย ทว่ายังไม่ทันเดินถึงหอพักก็มีโทรศัพท์ตามเขาให้ไปพบผู้อำนวยการในเวลานี้

ด้วยความตกใจว่าจะเป็นเรื่องใหญ่เกี่ยวกับคนไข้ที่เขาทำการผ่าตัดในวันนี้หรือไม่ พฤกษ์จึงรีบหันหลังกลับแล้วตรงไปยังห้องทำงานของผู้อำนวยการโรงพยาบาลทันที

และแม้ว่าจะมีความวิตกมากเพียงใด แต่เขาก็มั่นใจว่าการผ่าตัดเมื่อครู่ผ่านไปได้ด้วยดีไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง แต่หากไม่ใช่เรื่องเคสผ่าตัด แล้วจะเป็นเรื่องอะไรไปได้

"ขออนุญาตครับ" พฤกษ์เคาะประตูแล้วเปิดเข้าไปในห้องด้วยความร้อนใจ ทว่าภาพที่เห็นทำให้เขาตกใจจนหน้าซีด เพราะภายในห้องไม่ได้มีแค่วิชัยยุทธผู้อำนวยการโรงพยาบาลเพียงคนเดียว แต่มีหญิงสาวสวย แต่งตัวเนียบตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า นั่งอยู่บนเก้าอี้ฝั่งตรงข้าม

"พริ้มเพรา"

"มาพอดีเลยหมอพฤกษ์ เชิญนั่งก่อน" วิชัยยุทธ แพทย์ผู้ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงพยาบาลวัยห้าสิบปลายผายมือให้ผู้เพิ่งมาถึงนั่งเก้าอี้ข้างๆ พริ้มเพรา

"มีอะไรหรือครับ" พฤกษ์ถามด้วยความหวาดระแวงพลางหย่อนกายนั่งบนเก้าอี้ตัวที่ว่าง

ไม่น่าเชื่อว่าพริ้มเพราสามารถทำให้เขาขาดความมั่นใจได้มากถึงเพียงนี้ เขากังวลกับการมาถึงของเธอมากกว่าเคสผ่าตัดรายใหญ่ที่สุดของเดือนนี้เสียอีก

การได้เห็นหน้าเธอเหมือนกับการต้องเผชิญหน้ากับเจ้ากรรมนายเวรของตัวเองอย่างไรอย่างนั้น

"คุณพริ้มเธอโทรหาหมอไม่ติด เลยมาขอให้ผมช่วยตามตัวให้"

พฤกษ์ยื่นคิ้วโดยอัตโนมัติ เขาหันไปมองพริ้มเพรา ใบหน้าสวยยังนิ่งเฉย...เหมือนเคย

"ฉันทานยุงนะ คนไข้เยอะมาก มีเรื่องอะไรสำคัญนักหรือถึงต้องมาถึงที่นี่"

"หมอ..." วิชัยยุทธลากเสียงเบาๆ เป็นการปราม "รู้ว่าดู แต่นี้ภรรยา นะ"

"ผมกับพริ้มคุยกันแบบนี้แหละครับผู้อำนวยการ ไม่ได้ทะเลาะอะไรกันจริงๆ"

พริ้มเพราเม้มปากเป็นเส้นตรง ก่อนจะตอบออกมาในที่ที่สุด

"คะ"

"ภรรยาของหมอพฤกษ์บอกกับผมว่าคุณไม่ได้กลับบ้านมาเป็นอาทิตย์แล้วจริงหรือ"

ซีฟ่อง พฤกษ์คิดในใจ

ไม่นึกเลยว่าพริ้มเพราจะเอาเรื่องที่เขาไม่ยอมกลับบ้านมาฟ้องผู้ใหญ่เห็นหนึ่งๆ แต่ใครเลยจะรู้ว่าภรรยาในนามของเขานั้นร้ายกาจแค่ไหน

เล่นโผล่มาที่ทำงานแบบนี้ คนที่ไม่ยอมให้เรื่องส่วนตัวมากระทบเรื่องงานอย่างเขามีหรือจะปล่อยให้มันเป็นแบบนี้ต่อไปได้

เธอรู้ดีว่าหากทำเช่นนี้ เขาจะไม่กล้าหนีหน้าเธออีก

แต่คิดว่าจะบีบกันได้ง่ายๆ เหรอ

"ครับ ช่วงนี้เคสผ่าตัดเยอะมาก ผมเลยคิดว่าอยู่หอพักแพทย์ดีกว่า จะได้มีเวลาพักเยอะหน่อย ไม่ต้องเดินทาง"

"ผมรู้ว่าว่าคุณรับอยู่เวรแทนหมอคนอื่นด้วยนี่นา ไม่เห็นจะต้องทำแบบนี้เลย"

"ช่วยๆ กันนะคะครับ"

"แต่ถึงอย่างไรก็ควรนึกถึงภรรยาที่บ้านบ้างสิหมอ นะ อีกอย่างหมอก็งงไม่ได้ใช้สิทธิลาพักร้อนในปีนี้อยู่แล้ว ลาพักสักสามสี่วันถือเป็นการไปฮันนีมูนด้วยเลยไม่ดีหรือ" วิชาญยุทธพยายามไกล่เกลี่ย เพราะถึงแม้ว่าสองสามีภรรยาจะไม่ได้มีปากเสียงอะไรกัน แต่สีหน้าท่าทีของคนทั้งคู่ก็ส่งผลให้บรรยากาศมาคู้ยงไรไม่ทราบ เดว่าพริ้มพราน่าจะโกรธสามีที่เอาแต่ทำงานไม่ยอมสนใจเธอทั้งที่เพิ่งแต่งงานกันได้ไม่นาน

ช่วงเวลาแบบนี้ควรจะเป็นช่วงเวลาที่ยิ้มหวาน แต่อย่างที่คนทั่วไปมองคนเป็นหมอไม่ค่อยมีเวลาส่วนตัวมากนัก และปัญหาเรื่องการจัดสรรเวลาให้คนรักก็นับเป็นปัญหาระดับชาติของบรรดาหมอๆ เลย

พฤษ์พึ่งแล้วถอนหายใจ

"ไม่เป็นไรหรอกครับ ผอ."

"เอาน่า ภรรยาคุณหน้างอแล้วไม่เห็นหรือ เชื่อผมเถอะผมผ่านมาก่อน" วิชาญยุทธยังพยายามทำอารมณ์ดี แม้ว่าอีกสองคนจะอยู่ในอารมณ์ที่ตรงกันข้ามทุกอย่างก็ตาม

"หมอพฤษ์คงไม่อยากลาพักร้อนหรอกค่ะท่านผู้อำนวยการ เขาไม่ได้เห็นแก่คำว่าครอบครัวมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว"

"พริ้มเพรา!" พฤกษ์หันไปดูที่พริ้มเพราเอาเรื่องในบ้านมาป่าวประกาศ
"ยังงี้ก็เถอะคะ ดิฉันแค่หวังว่าจะไม่มีเรื่องชู้สาวเข้ามาเกี่ยวข้องกับ
การที่สามีดิฉันไม่กลับบ้านนะคะ ผู้อำนวยการไม่สงสัยบ้างหรือคะ ว่าผู้ชาย
แบบไหนกัน แต่งงานได้ไม่กี่วันก็เลิกทิ้งภรรยาตัวเองให้อยู่บ้านคนเดียว
ไม่รู้ว่างานยุ่งหรือติดใจอะไรกันแน่คะ"

วิชัยยุทธเบิกตากว้างขึ้น มองนายแพทย์ในปกครองของตนด้วย
แววตาตระหนก แต่เทียบไม่ได้กับความตระหนกของพฤกษ์ที่มากกว่า
ร้อยเท่าเมื่อเห็นว่าพริ้มเพราสร้างเรื่องให้ใหญ่โตได้เพียงแค่ว่าพูดไม่กี่คำ

"พูดอะไรออกมารู้ตัวบ้างมั๊ย"

"ขอโทษค่ะ พริ้มแค่ไม่เข้าใจว่าทำไมพี่หนึ่งไม่กลับบ้านเลย คนเป็นภรรยา
จะคิดไปเป็นอื่นได้ยังไงล่ะคะ"

"คิดเป็นอื่นอะไร เธอก็รู้ว่าทำไมฉันถึงไม่กลับบ้าน!" พฤกษ์เกือบจะ
พิวส์ขาด พริ้มเพราทำเหมือนลืมนึกว่าเหตุผลของการแต่งงานระหว่างเขา
กับเธอคืออะไร

ลืมาถึงขั้นอาจเรียกได้ว่าสมองเสื่อมเลยทีเดียว

"เอาล่ะๆ หมอพฤกษ์ มีอะไรก็ค่อยๆคุยกันเถอะนะ"

เสียงเตือนจากคนภายนอกอย่างวิชัยยุทธหยุดอารมณ์โกรธที่ถึง
จุดเดือดจนจวนเจียนในใกล้ระเบิดเอาไว้ได้ภายในเสี้ยววินาที เขาสูดลมหายใจ
เข้าลึกแล้วลุกขึ้นยืน

"ผมขออนุญาต..." เขาบอกแล้วคว้าแขนขาของพริ้มเพราไว้
"...ไปเคลียร์กับเมียผมข้างนอกนะครับ"

"พี่หนึ่ง ปล่อยค่ะ พริ้มเจ็บ!"

พริ้มเพราหน้าเหวเพราะถูกลากมาไกลตั้งแต่ชั้นบนสุดของตึกจน
ออกมานอกอาคาร แต่พฤกษ์ก็ยังคงลากเธอต่อไปอย่างไม่ลดละ

"พี่หนึ่ง"

"อย่าพูดอะไร!" เขาหยุดแล้วหันมาบอกเสียงดุ "จนกว่าฉันจะอนุญาต"

"จะไปไหนก็บอกดีๆ ก็ได้เนี่ยคะ ไม่เห็นต้องมาลากพริ้มแบบนี้ พริ้มเจ็บ"

"ฉันก็อยากจะบอกดีๆ แต่คนแบบเธอมันพูดดีๆ ไม่ได้ มาเนี่ย!"

พฤกษ์ไม่รอฟังพริ้มเพราะพูดอะไรอีก เขารั้งเธอให้เดินตามจนมาถึงหน้าหอพักแพทย์ท่าทางซึ่งโกรธของเขา ก็แปรเปลี่ยนไปจนทำให้พริ้มเพรางุนงง

พฤกษ์ค่อยๆ เลื่อนมือที่บีบแขนเล็กมากุมมือเธอไว้แทน

"อ้าว! พี่พฤกษ์" เศรษฐาแพทย์หนุ่มรุ่มร่อนองของพฤกษ์เปิดประตูตึกหอพักออกมาพอดีจึงร้องทัก

ชายหนุ่มเฝ้าหน้าขาจัดสวมแว่นตากรอบดำหนาเตอะแสดงความตื่นเต็น้อย่างออกนอกหน้าเมื่อได้เห็นว่าพฤกษ์กำลังอยู่กับใคร

"ว้าว! วันนี้พากรรยามาเปิดตัวเธอพี่"

"เออ!" พฤกษ์ตอบด้วยน้ำเสียงหัวนหงุดหงิด แต่อีกฝ่ายไม่รับรู้ถึงอารมณ์ของเขาเพราะปกติพฤกษ์ก็เหมือนคนอารมณ์เสียตลอดเวลาอยู่แล้ว

แต่ความหงุดหงิดโมโหของพฤกษ์อาจจะเพิ่มขึ้นจากเดิมเป็นทวีคูณเมื่อเห็นว่าเศรษฐาเอาแต่จับจ้องพริ้มเพราไม่วางตา

"มองอะไร!" เขาถามเสียงดุนอีกฝ่ายสะดุ้ง

เศรษฐาใช้นิ้วชี้ต้นกรอบแว่นที่ตกลงมาอยู่ที่สันจมูกขึ้นไปไว้ที่เดิม

"โอ้! พี่ เสียงดังจริง ตกใจหมดเลยเนี่ย"

"ก็แกเอาแต่จ้องพริ้มเขาอยู่ได้ ก็เลยถามว่ามองอะไรนี่ไง"

"นั่นแน่! หึงเก่งเหมือนกันนะเธออะ" เศรษฐาแซว แต่ดูเหมือนว่าพฤกษ์จะอายหนักถึงขนาดหน้าแดงจนเขียวแล้วตอนนี้ ขณะที่พริ้มเพราเอาแต่ทำหน้าเหมือนจะงงก็ไม่ใช่ หัวใจก็ไม่เชิง

แปลกๆ

"ไปไหนก็ไปเลยไป! ว่างมากก็ไปหาอะไรทำที่มันมีประโยชน์"

"ว่างอะไรล่ะพี่ เฟ็งได้ออกมากินข้าวเหนียว เตียวต้องไปตรวจผู้ป่วยนอกต่ออีก ไส่เก่งจริง ไปก็ได้ ตามสบายนะครับพี่สะใภ้" ประโยคหลังเศรษฐกิจหันไปบอกกับพริ้มเพราะด้วยรอยยิ้มเต็มใบหน้า

ตอนงานแต่งพฤษ์เศรษฐกิจไม่ได้ไปเพราะติดคิวผ่าตัดคนไข้พอดี ทว่าถึงไม่ได้ไปก็เหมือนไปนั่นแหละ เพราะในไลน์กลุ่ม 'เทพบุตรชุดกาวนั้' มีภาพบ่าวสาวส่งมาให้ยลเป็นร้อยรูป งานแต่งงานที่พฤษ์ไม่ได้แจกกัรัตเชิญเพียงแคบอกรปากเปล่ากับคนสนิทคนเดียวเท่านั้น ซ้ำก่อนแต่งว่าที่เจ้าบ่าวยังมาทำงานปกติทุกวันชนิดที่วอร์ดน้ำล้างเสร็จแล้วถอดมกมาผ่าตัดคนไข้ได้ก็คงทำไปแล้ว งานแต่งของพฤษ์ถือเป็นงานแต่งที่เศรษฐกิจเสียชีวิตเป็นที่สุดท้ายที่ไม่ได้ไปร่วมแสดงความยินดี

เพราะงานนั้นหากจะเรียกว่าเป็นงานช่างก็อาจจะดูเบาไป เอาเป็นว่าเป็นงานช่างสามร้อยเชือกเลยก็แล้วกัน พิธีทั้งเช้าและค่ำจัดขึ้นอย่างใหญ่โต มีแขกคนดังคนสำคัญในวงสังคมแห่แหนกันมาร่วมงานอย่างล้นหลาม และที่ยิ่งเสียชีวิตจนถึงวันนี้ก็คือนางเอกในดวงใจของเขาก็มาร่วมงานนี้ด้วย เศรษฐ์ลืมนี่ไปได้อย่างไรว่าภูมิหลังของนายแพทย์หนุ่มมาดเซอร์ทำตัวติดดินจนเกือบจะฝังกลบตัวเองอย่างพฤษ์นั้นคือทายาทห้างสรรพสินค้าอันดับหนึ่งของประเทศ

ศิริวิทย์ส่งรูปมาอวดรั้วๆ จนเขาแทบคลั่งตาย แต่ใดๆ ก็ตาม ไม่น่าเชื่อว่าแม้งานนี้จะมีเหล่านางเอก ดาราหญิงแถวหน้าของเมืองไทยและเหล่าเซเลบนางแบบไปร่วมงานมากเพียงใดก็ไม่มีใครสวยเกินไปกว่าเจ้าสาวของพฤษ์ได้เลย คราแรกเขาเข้าใจว่าเพราะพริ้มเพราะเป็นเจ้าสาว... เจ้าสาวก็ต้องสวยที่สุดในงานไม่ว่าจะด้วยชุดเจ้าสาวหรือการแต่งหน้าที่พิถีพิถันมากเป็นพิเศษจึงทำให้สวยเปล่งปลั่งกว่าคนอื่นเป็นธรรมดา

แต่ตอนนี้เศรษฐกิจเข้าใจแล้วว่าไม่ใช่เพราะสิ่งที่กล่าวมาเลยสักนิดเดียว

เพราะขณะนี้ที่เขาเผชิญหน้ากับพริ้มเพราะในระยะไม่เกินสามเมตร เขาได้เห็น
ว่าพริ้มเพราะสวย ไม่ใช่เพราะชุดหรือการแต่งหน้า แต่เธอสวยมากจริงๆ
สวยจนเขาไม่อาจจะสายตาได้ง่ายๆ

...จนพฤษ์แทบจะพุ่งมาบีบคอ

"ไอ้เศษ!"

"ก็บอกแล้วไงพี่ว่าผมชื่อฉฐา เรียกเศษมันทะแม่งๆ เหมือนเศษเกิน
เศษเดนอะพี่"

"ก็มึงเอาแต่จ้องเมียกูเนี่ย กูไม่ต่อยก็บุญแล้ว"

"โอ้! คนมันลืมหัด ขอโทษได้เปล่า"

พริ้มเพราะคอบ้างผากเมื่อต้องมาอยู่ในสถานการณ์ที่ผู้ชายสองคน
กำลังคุยกันเรื่องเธอแบบต่อหน้า แถมพฤษ์ยังทำเหมือนหึงเธอได้อย่าง
แนบเนียนทั้งๆ ที่ความจริงแล้วเขาไม่ได้รู้สึกอะไรเลย

"ขอโทษนะครับคุณพริ้ม ผมไม่ได้มองคุณพริ้มด้วยเจตนาไม่ดีเลย
เพียงแค่งำลังคิดว่าที่เขาเล่าลือกันว่าภรรยาหมอมพฤษ์สวยเหมือนนางฟ้า
จริงๆอย่างไม่ต้องสงสัยเลยนะครับ"

พริ้มเพราะสงี่ยมกลับไปแบบเสียไม่ได้ อันที่จริงเธอได้รับคำชมเช่นนี้
มาตั้งแต่เด็กจนชินชาไปแล้ว และไม่เคยภูมิใจอะไรกับความสวยของตัวเองเลย

แต่เพราะเห็นว่าอีกฝ่ายมีความจริงใจให้มากกว่าหวังผลประโยชน์ใด
ฉะนั้นดวงหน้าหวานจึงระบายยิ้มที่กว้างขึ้นกว่าเก่า

ทว่ารอยยิ้มของเธอมันดันไปกระตุ้นต่อมหงุดหงิดของพฤษ์ที่
แสนตื่นขึ้นมา

"รำคาญ!" พฤษ์กระแทกเสียงลอยๆ

เศษฐาทำหน้าเฉือน ลอบกลืนน้ำลายเหนียวหนืดลงคอ ในโรงพยาบาล
แห่งนี้ต่างทราบกันดีว่าพฤษ์ไม่ใช่หมอธรรมดา แต่เป็นหมออันทพาล
สร้างอิทธิพลเถื่อน ขึ้นไปมีเรื่องด้วยก็ไม่คุ้มที่จะแลกเพราะอาจเจ็บตัวเอา

ได้ง่ายๆ

ครั้งก่อนเขาไปต่างประเทศลืมนชื่อของที่พักที่ฝากชื่อแค่ขึ้นเดียว ทั้งตอกทั้งเขาก็ดูไม่ชัด ถ้าหากไม่รู้ว่าเป็นหมอบเขาคงคิดว่าเป็นหมอบมืออาชีพ

"มีคนรำคาญแล้วครับ รีบไปดีกว่า" เศรษฐาบอกกับพริ้มเพราะเสียงกระซิบแล้วรีบฉกตัวจากไปอย่างรวดเร็ว

กลับกลายเป็นพริ้มเพราะที่รู้สึกโหวงแปลกๆ เพราะทันทีที่หมอบหนุ่มคล้อยหลังไป พกษณ์ก็คลายมือที่กุมมือเธอไว้แล้วเลื่อนมาจับแขนแทนด้วยน้ำหนัมือที่มากขึ้น

"ขึ้นห้อง!"

แม้ว่าพริ้มเพราะจะยอมรับการเป็นสามีภรรยาของตนกับพกษณ์มากกว่าที่พกษณ์ยอมรับ แต่พอต้องขึ้นห้องส่วนตัวของสามีหญิงสาวก็อดรู้สึกตื่นเต้นไม่ได้

ทั้งๆ ที่เธอก็เคยนอนเตียงเดียวกับเขามาแล้ว...ที่บ้านของเขา

ห้องพักแพทย์แห่งนี้เป็นห้องสี่เหลี่ยมขนาดประมาณลิบหกตารางเมตร มีเฟอร์นิเจอร์เพียงแค่มู่ที่ขึ้น เตียงนอน ตู้เสื้อผ้า โต๊ะหนังสือ ชั้นวางทีวี ห้องดูแคบเอามากๆ ผิดกับภาพที่พริ้มเพราะจินตนาการไว้ไกลมากทีเดียว เธอเข้าใจว่าห้องพักแพทย์น่าจะสะดวกสบายมากกว่านี้เสียอีก

เพราะมัวแต่สำรวจห้องนอนของเขา พริ้มเพราะจึงไม่รู้เลยว่าพกษณ์ถอดเสื้อออกไปตั้งแต่เมื่อไหร่ เห็นอีกที่ท่อนบนของเขาก็เปลือยเปล่า ก่อนที่เธอจะต้องเบิกตากว้างเมื่อเขาทำท่าจะถอดกางเกง

นิ้วซึ่งกำลังปลดตะขอกางเกงต้องชะงักเพราะสายตาของพริ้มเพราะที่จ้องเขม็งมาที่กลางลำตัวของเขา

"เธอนี้มันโรคจิตจริงๆ เลย ไม่คิดจะอายหน่อยหรือไง ผู้ชายกำลังจะ

แก้ผ่านนะ"

พริ้มเพราารู้สึกตัวต่อนั้นนั่นเอง เธอเลื่อนสายตาออกจากร่างกายกำยำของเขาแล้วเสมองพื้นแทน แต่มาคิดอายุต่อนั้นก็หายไปแล้ว เธอจึงทุ้ซี่ตอบไป

"พี่หนึ่งเป็นสามี ยังไงพริ้มก็ต้องเห็นอยู่แล้วนี่คะ"

"อ้อ! งั้นเหอ แสดงว่า..." ชายหนุ่มขยับเข้ามาใกล้ร่างบางจนมากพอให้รับรู้ถึงไอร้อนนจากกายของกันและกัน"...ฉันก็เห็นของเธอได้หมดทุกอย่างเหมือนกันใช่ไหม"

ทั้งที่คิดว่าตัวเองจะสามารถทำให้เป็นปกติกับเรื่องบนเตียงของสามีภรรยาได้ แต่พอพฤษ์พูดแบบนี้อาการหวั่นก็มากล้นจนส่งผลให้มือไม้สั่น

ดวงตากลมไหวระริกผสมกับดวงตาคมเข้มที่มองมา เธอไม่แน่ใจว่าเขากำลังพูดเล่นหรือว่า...เอาจริง

"ได้ใช่ไหม" พฤษ์ถามซ้ำด้วยน้ำเสียงแหบพร่า หัวใจพริ้มเพราถึงกับกระตุกวาบก่อนตามมาด้วยอาการร้อนอง หนาวๆ

"เอ่อ! คือว่า..."

พฤษ์หัวเราะในลำคอ หรือตามองใบหน้าสวยที่ยามนี้แดงเถือกไปทั้งหน้า

"อย่าผันไปหน่อยเลยว่ฉันจะอยากมองให้เสียลูกตา" พุดจบพฤษ์ก็คว้าผ้าเช็ดตัวหายเข้าไปในห้องน้ำทันที

พริ้มเพรายืนอึ้งอยู่แบบนั้น จนกระทั่งเสียงน้ำไหลจากฝักบัวดังขึ้นนั่นเองเธอถึงได้รู้สึกตัว หญิงสาวถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่

เธอโล่งใจหรือ ไม่ใช่หรือก หนักใจจนพูดไม่ออกต่างหาก

พริ้มเพราหย่อนกายลงบนเก้าอี้ไม้ตัวเดียวในห้อง ห้องนอนของพฤษ์เป็นห้องนอนที่เรียบง่ายมากๆ เหมือนกับบ้านของเขาก่อนที่เธอจะเข้าไปอยู่

ผ้าปูที่นอนสีเทาเข้ม ผ้าห่มขยุกขยออยู่บนเตียง ข้าวของชั้นเล็กชั้นน้อย
วางระเกะระกะอยู่บนโต๊ะข้าง อยู่บนชั้นวางทีวีข้าง ที่ตัดเล็บอยู่บนหลังตู้เย็น
รวมกับใบเสริจร้านกาแฟ

พริ้มเพราะต้องจิกเท้าตัวเอง กำมือแน่น ระวังความรู้สึกอันพลุ่งพล่าน
อยู่ภายใน

ที่ว่า...สุดท้ายเธอก็สู้แรงผลักดันในใจของตัวเองไม่ได้
เธอทนไม่ได้แล้วจริงๆ

"นี่เธอกำลังทำอะไร!"

พฤษ์ออกมาจากห้องน้ำในชุดที่สวมเรียบร้อยเหลือเพียงแค่ผมยังไม่
แห้งดี แต่เมื่อที่กำลังดูผ้าเช็ดผมกับสิริษะต้องชะงักเพราะตกใจเมื่อเห็น
ว่าพริ้มเพราะถือถุงขยะอยู่ในมือแล้วกำลังรื้อตู้เย็นของเขา หยิบของยัดใส่ถุง
อย่างเมามัน

"เก็บของทิ้งคะ"

"ทิ้งอะไร" พฤษ์บอกตามตรงว่างเป็นไก่ตาแตก พริ้มเพราะเป็นบ้าอะไร
ถึงได้ลุกมาทำความสะอาดห้องให้เขาในเวลาแบบนี้

"ของในตู้เย็นบางอย่างก็หมดอายุแล้ว พี่หนึ่งต้องทิ้งมันไปข้างนอก
อีกอย่างอะไรที่ทานไม่หมดถ้าเก็บไว้เกินหนึ่งวันแล้วไม่ได้กินก็ควรทิ้ง
เหมือนกัน แะใส่คาตู้เย็นแบบนี้สกปรกออกคะ" พริ้มเพราะกล่าวปกติเหมือนว่า
เธอไม่ได้ทำอะไรประหลาด

ทั้งที่ความเป็นจริงมันโคตรจะประหลาด

"หยุดเลยนะ" เขาบอกพลางก้าวเข้าไปคว้าถุงขยะออกจากมือเธอ
แล้วเอาไปวางไว้ริมผนังห้อง

พริ้มเพราะชะงัก นี่เธอเพิ่งเก็บเตียงให้เขา เก็บเศษขยะ ทิ้งขยะใน
ตู้เย็นจนเสริจ ก็เหลือแค่ตุตฝุ่น กวาดห้องแล้วก็ถูพื้น...

...นี่เธอทำอะไรลงไป

"ไปพบแพทย์หน่อยมัย อยู่ดีๆ ก็ถูกมาทำความสะอาดห้องคนอื่น โรครจิตหรือเปล่า"

"แค่เก็บกวาดห้องต้องเป็นโรครจิตเลยหรอคะ" เธอปั่นกระป๋องดกระแปด เขาต่างหากโรครจิต ชอบบอกรุกๆ

"มันใช้เวลามัย" พฤกษ์ถอนหายใจเฮือกใหญ่ "นี่คงไม่เปลืองทั้ง ของสำคัญไปใช้มัย"

พริ้มเพราหนึ่งคิดไปครู่หนึ่งก่อนส่ายหน้าซำๆ พฤกษ์เห็นแล้วเปลอก ลอกตาโดยอัตโนมัติ

เชื่อเลยจริงๆ

"ช่างเถอะ" เขาบอกกับเธอเหมือนบอกกับตัวเองมากกว่า "คุยเรื่องของเราดีกว่า"

"ก็ได้ค่ะ แต่เอาขยะไปทิ้งก่อนดีมัยคะ"

ยังอีก ยังจะรักสะอาดอีก

พฤกษ์หงุดหงิดในใจ

"ไม่ต้อง ฉันคุยไม่นาน"

พริ้มเพราทำหน้ายุ่ง ขัดใจเล็กน้อย ทว่าก็ยอมโดยดี "คะ มีอะไรก็ ว่ามาสิคะ"

"ฉันไม่ต้องการให้เธอมาที่นี่อีก ต่างคนต่างอยู่ไม่ได้หรือไง"

"ไม่ได้สิคะ" พริ้มเพราตอบกลับทันควัน เธอเงยหน้ามองคนพูดซึ่ง สูงกว่า แต่กลับพบสายตาของเจ้าของใบหน้าหล่อเหลากำลังมองมา ผมที่ ขึ้นเปี้ยก กลิ่นสบู่อบน้ำจากกายของเขา...รบกวนสมาธิของเธอจนต้อง รีบตั้งสติใหม่อีกครั้ง "เราเป็นสามีภรรยา..."

"ลืมคำนี้ไปได้แล้ว เธอก็รู้ว่าเราสองคนไม่ได้เป็นัวเมียกันจริงๆ"

"เข้าพิธีแต่งงาน คนรู้เห็นกันทั้งเมือง จดทะเบียนสมรสถูกต้อง

ตามกฎหมาย ยังต้องมีอะไรมากกว่านี้อีกหรือคะถึงจะยืนยันได้ว่าเราเป็นสามีภรรยากันจริงๆ"

พฤกษ์ไม่รู้ว่าจะหัวเราะหรือร้องไห้ดี เขารู้ว่าพริ้มเพราะไม่ได้ใจ และเธอเข้าใจทุกอย่างดี แต่ในเมื่อเธอจะแกล้งใจ ทำเป็นไม่ยอมรับว่าการแต่งงานของเขากับเธอมันก็แค่เรื่องการเมืองของครอบครัว เขาก็จะพูดให้ชัดๆ ให้เธอได้หายใจ

"ความรักใจ ความรักที่คนเป็นพ่อแม่ต้องมีให้กัน ซึ่งเราไม่มี!"

"ก็แล้วมันยากนักหรือคะ ที่เราสองคนจะ...รักกัน"

พฤกษ์โน้มหน้ามองพริ้มเพราะด้วยสายตาไม่ยากเชื่อว่าคำพูดแบบนี้จะหลุดออกมาจากปากเธอ เหมือนรอบกายมีหมอกหนาบดบัง เหมือนพริ้มเพราะคือภาพเลื่อนราง เป็นคนที่มาจากโลกใบไหนสักใบที่ไม่ใช่โลกใบเดียวกับเขา

"เธอคิดว่าอะไรๆ มันจะง่ายขนาดนั้นเลยหรือใจ การรักใครสักคนมันไม่ใช่แค่อคิดว่าจะรักแล้วก็รักได้ เธอไม่เคยรักใครจะไปเข้าใจได้ยังไง"

"ถ้าอย่างนั้นแล้วพี่หนึ่งรักใครละคะ พี่หนึ่งถึงรักพริ้มไม่ได้ เพราะพี่หนึ่งมีคนของตัวเองรักอยู่แล้วใช่ไหม" พริ้มเพราะโพล่งออกไปอย่างเหลือออกอะไรกันที่ทำให้พฤกษ์มั่นใจหนักหนาว่าเธอรักใครไม่เป็น ว่าเธอเป็นคนไม่มีหัวใจ

เขาต่างหาก เขาต่างหากที่ไม่มีหัวใจ

สิ้นสุดคำถามของเธอ ทุกอย่างยังคงเงียบงัน พริ้มเพราะมองพฤกษ์อย่างค้นคว้า นัยน์ตาฉายแววเจ็บปวด ยิ่งเขาไม่ตอบ...นั่นยิ่งยืนยันคำตอบได้เป็นอย่างดี

"พี่หนึ่งมีคนรักอยู่แล้ว"

"เธอไม่ต้องรู้หรอก"

พฤกษ์ทำหน้าที่เมีย เขาโยนผ้าเช็ดตัวพาดกับโต๊ะแล้วหันไป

ส่องกระจกดูความเรียบร้อยของตัวเอง รวากับว่าจะตัดบทสนทนากับ
พริ้มเพราะเพียงแค่นั้น

พริ้มเพราะซึ่งยังไม่หายจากอาการตกใจจึงได้แต่ยืนมอง แปลกใจอะไร
นักหรือ เธอน่าจะรู้อยู่ตั้งแต่แรกแล้วว่าพฤษ์น่าจะมีคนรักอยู่ก่อน ครั้งแรก
ที่เขาตกลงเรื่องแต่งงาน เขาลังถามว่าเธอมีคนรักอยู่แล้วหรือไม่ แต่เธอ
ไม่เคยถามเขาเลยในคำถามนี้ นั่นเพราะพริ้มเพราะเข้าใจไปเองว่าการที่เขา
เดินเข้ามาพูดเรื่องแต่งงานได้ก็แสดงให้เห็นแล้วว่าเขาเองก็ไม่มีใคร

ทว่า... เธอเข้าใจผิดไปทั้งหมดเอง

"เธอกลับได้แล้ว ยังไงเรื่องของเราคงเป็นแบบนี้ไปอีกสักพัก กลับไป
อยู่บ้านปัทมธาดาเลยก็ได้ เพราะว่าหากเธอยังอยู่บ้านฉัน ฉันก็จะไม่กลับ
ไปอีก เธอควรเข้าใจไว้ว่าการแต่งงานของเราก็แค่พิธีหนึ่งที่ตั้งขึ้นเพื่อ
คลี่คลายปัญหายึดเยื่อระหว่างยายของเธอกับครอบครัวฉัน ออย่าหาสาระ
อะไรกับมันหนักเลย"

พริ้มเพราะอยากจะกล่าวหาพฤษ์ว่าเห็นแก่ตัว แต่ก็พูดได้ไม่เต็มปากนัก
เพราะแรกเริ่มเลย... มันเกิดจากความเห็นแก่ตัวของเธอและยายก่อน

"ยืนเงยบออยู่ทำไม ฉันมีงานต่อ เตรียมตัวกลับไปได้แล้ว" พฤษ์
คว้าชุดกาวน์มาสวมทับแล้วย้ำกับพริ้มเพราะ "ไม่ต้องมาที่นี่อีกรู้มั๊ย"

บอกแค่นั้นเขาก็คว้ากระเป๋าเงินแล้วเดินไปเปิดประตู ยืนรอให้
พริ้มเพราะเดินตามมา

พริ้มเพราะได้แต่มองใบหน้าของพฤษ์ คนที่เธอรู้จักมาตั้งแต่เด็ก
เจ้าของใบหน้าหล่อเหลา สติปัญญาฉลาดหลักแหลม

แต่ใจร้าย...

ร่างเล็กขยับเข้าไปคว้าถุงขยะ แล้วเดินไปหาคนที่เปิดประตูรออยู่
สีหน้าของเขาเต็มไปด้วยคำถามเมื่อเห็นว่าพริ้มเพราะยังมีอารมณ์อยากจะ
เป็นคุณนายสะอาด

"ทิ้งขยะไว้ในห้องแบบนี้ไม่ได้นะคะ สกปรกออก"

พฤกษ์กลอกตาด้วยท่าทางเหนื่อยหน่าย แต่เขาก็ยอมดึงถุงขยะนั้น
มาถือเอง

"ฉันยอมเธอเลยจริงๆ"

พฤกษ์ป่นแล้วเดินนำหน้าไป พริ้มเพรา มองตามแผ่นหลังกว้างที่
ไหวไปมาตามจังหวะการเดิน

ถ้าความรู้สึกของคนเราหยิบทิ้งง่ายเหมือนทิ้งขยะก็คงดี

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)



ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6461->